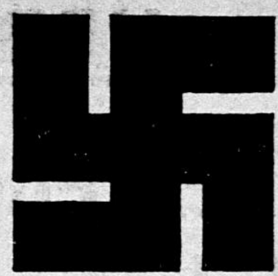
EDUSKUNTA-NUMERO

HERÄÄ SUOMI

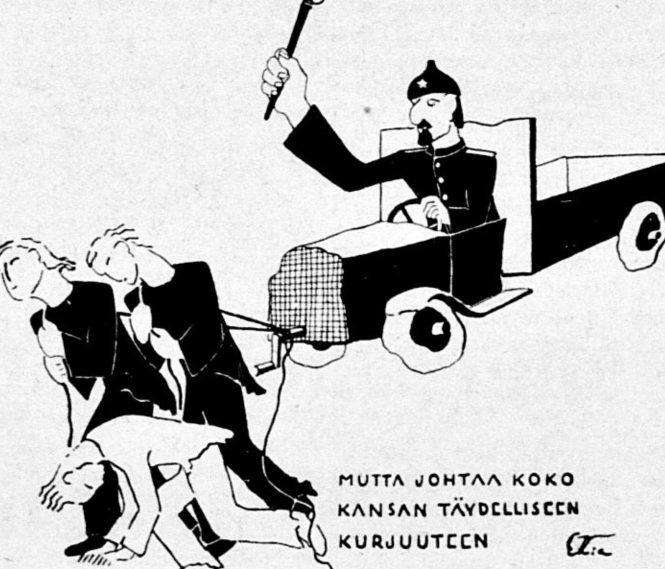
SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 12 VASTAAVA TOIMITTAJA A. KALSTA 1933

PERJANTAI SYYSKUUN 1 P:NÄ

Puoluepomo-arvovalta on isänmaallisuuden surullinen irvikuva. Ei kannata ottaa sitä vakavalta kannalta.

Eduskunnan kokoontuessa.

Hukkuvassa herättää pelastuksen toiveita oljenkorsikin. Ihmisissä on merkillinen voima, joka saattaa ne odottamaan elämältä, mitä he toivovat. Eduskuntamme kokoontuu, ties kuinka monennen kerran. Aina kansamme on rohjennut siltä uskoa saavansa ohjausta elämäänsä, on siltä odottanu sitä, mitä on toivonut ja jatkuvasti pettynyt, mutta uskoaan siihen ei se silti ole menettänyt.

Kansamme enemmistö on jo kauan tunnustanut edustusjärjestelmämme kyvyttömäksi pysäyttämään kansamme jatkuvan rappeutumisen. Sen kautta ei pääse kansaamme johtamaan pätevyys, asiallisuus. Edesvastuun tunne alkaa olla tuntematon käsite. Suurin elein kokoonnutaan ja ahkerasti luodaan uusia lakeja. Sama sitten, tarvitseeko kansamme niitä lakeja tai ei, kuten on käynyt puserolain, jolle hallitus ei ole löytänyt mitään käyttömahdollisuutta. Tällainen lakituotanto alkaa pikemminkin tulla maallemme kohtalokkaaksi, sillä koko kansamme uskoo sokeasti yksistään sen parantavaan voimaan ja niiden lupausten suureen määrään, joita puoluelehdet kunkin vaalin edellä niin avomielisesti jakavat, samalla kärsien, nähden nälkää ja raahustaen itsekkyyden lohduttomissa kahleissa.

Meillä on tuore esimerkki maasta, jossa samanlaisen eduskuntakoneiston välityksellä koetettiin kansaa onnellistuttaa, kunnes kansa heräsi näkemään todellisuuden, heräsi näkemään *uu*den elämän, sai uuden uskon ja vapautui tuijottamasta itseään sokeasti laitokseen, joka ei ole pystynyt eikä pysty palvelemaan kansaansa.

Me tervehdimme eduskuntaa sen kokoontuessa, sen astuessa näyttämölle lavastaakseen jo niin monesti nähdyn näytelmän.

Kansassamme on taas toive herännyt. Tulevaisuus osoittaa, onko se vain saippuakupla, mitä on hauska katsella, jota seuraa ehkä pian uusi, kansan odotellessa elämältä, mitä siltä toivoo.

A. Kalsta.

Suomen Kansan Järjestön pyrkimyksistä ja päämääristä

on yhteiskuntaamme levitetty mitä kummallisimpia harhaluuloja ja väärinkäsityksiä. On väitetty, että SKJ:n päämääränä olisi jonkunlainen »diktatuuri», että sen pyrkimyksenä olisi jonkunlainen »vallankaappaus», että SKJ muka taistelisi kansanvaltaa vastaan, eikä sen puolesta, että SKJ olisi jonkunlainen »sotilaallinen» järjestö, että sen pyrkimykset olisivat työväen etujen vastaisia — jopa että se olisi »valtiovallalle vaarallinen» järjestö. Näitten puoluelehdistön levittämien väärien huhujen kumoamiseksi ja SKJ:n todellisten, koko kansaa ja yhteishyvää palvelevien pyrkimyksien ja päämäärien selvittämiseksi ja tunnetuksi tekemiseksi on SKJ julkaissut kirjan, jonka nimi on

S. K. J. PYRKIMYKSET — PÄÄMÄÄRÄ.

Lukekoon sitä jokainen kansalainen, ennenkuin hän muodostaa itselleen käsityksen järjestömme olemuksesta. Kirja on saatavana SKJ:n kansliasta ja »Herää Suomen» toimituksesta, Mikonk. 1, Helsinki, puh. 34 793 ja 24 100, sekä kirjakaupoista.

MEILTÄ KYSYTÄÄN

Kysymys: Mitä kansallissosialismi tahtoo tehdä työväen hyväksi, ja missä suhteessa se siinä eroaa sosialidemokratiasta?

Vastaus:

Kansallissosialismin ja sosialidemokratian *ero* selvenee paremmin, kun ensiksi tarkastamme, mitä heillä on *yhteistä*. Molemmat tähtäävät

työväen taloudellisen aseman parantamiseen

mutta monessa suhteessa eri keinoilla. Sosialidemokratia pyrkii lisäämään työväen poliittista valtaa sen *välittömien* työnantajien kustannuksella, eikä näe, että näitten välittömien työnantajien *takana* on suurempi ja vaarallisempi mahti, joka *pakoittaa* työnantajia työväen vainoamiseen, ja joka *hyötyy* työväen ja työnantajain keskenäisestä riidasta. Tuo yhteinen vihollinen on

kansainvälisen suurlainapääoman valta,

joka suurimmalta osaltaan on juutalaisten johdon alaisena; ja ennenkaikkea *sitä* vastaan tahtoo kansallissosialismi herättää niin työväkeä kuin koko kansamme taistelemaan.

Sosialidemokratian *juutalaiset* johtajat ovat levittäneet työväen piireissä *kansainvälisyyden* aatteita ja opettaneet työväkeä vihaamaan omia kansalaisiaan — työnantajiaan,

kääntääkseen työväen huomion pois sen todellisesta kansainvälisestä vihollisesta.

Niinikään ovat he lietsoneet luokkavihaa, voidakseen helpommin »kalastaa mutaisessa vedessä». Tässä tuhoisassa aikeessa he ovatkin hyvin onnistuneet, koska työväki vielä useimmissa maissa niin sitkeästi uskoo heidän turmiollisiin harha-oppeihinsa. Ja kun työväki nyt alkaa *herää*mään, näkemään todellisuutta, koettavat sen »johtajat» peloitella sitä »diktatuurin» mielikuvalla, vaikka itse asiassa ei ole kysymys mistään määrätyn ryhmän liktatuurista, vaan *koko kansan* määräämisvallasta.

Mitä sitten keinojen eroon tulee, niin pyrkii sosialidemokratia (lopullisena päämääränään) *yksityisomistusoikeuden poistamiseen ja tuotantovälineiden kansallistuttamiseen,* sekä *koko elinkeinoelämän keskittämiseen valtion hoidon alaiseksi, »köyhälistön diktatuurin» johtamana.*

Tätä suunnitelmaa on yritetty Venäjällä toteuttaa — tunnetuilla surkeilla seurauksilla. Tämän kokeilun epäonnistumisen syyt ovat seuraavat:

Asioita ei voida hoitaa ilman asiantuntemusta, ja köyhälistöllä ei ole riittävää asiantuntemusta, eikä sitä voida muutamassa vuodessa sen keskuudessa aikaan saada, koska se on tehtävä, joka vaatii ainakin parin kolmen sukupolven ajan.

Sentähden asiain *todellinen* johto ei Venäjälläkään ole joutunut *työväen,* vaan *juutalaiskomissaarien* käsiin, jotka »köyhälistön diktatuurin» *nimessä* pitävät työläisiä ja talonpoikia vieläkin raskaammassa orjuudessa, kuin tsaarivalta, — ja se riittänee.

Länsimaiden »liberalistis-kapitalistinen» järjestelmä taas niinikään pitää työväkeä — *ja lisäksi vielä kaikkia kunnollisia työnantajiakin* — orjuudessa — juutalaisen, kansainvälisen suurlainapääoman diktatuurin alla. Näemme siis, että työväen orjuuttaminen

on molemmassa tapauksessa samasta juuresta lähtöisin,

ja että Venäjällä tehty yritys tämän orjuuden murtamiseksi on *epäonnistunut.* Ja niin se tulee epäonnistumaan *muuallakin,* jos siihen pyritään juutalaisien »johtajien» *vilpillisessä tarkoituksessa* sanelemaa »sosialidemokraattista» tietä.

Kansallissosialismi tulee vapauttamaan työväen keinoilla, joilla vältetään noita sosialidemokratian tekemiä kohtalokkaita virheitä. Säilyttämällä *työhön innostuttava* yksityisomistusoikeus ja yksityinen yritteliäisyys,

kansallissosialismi varaa työväen vapauttamisliikkeelle sivistyneistön asiantuntemuksen ja tekee tarpeettomaksi tuhoisan luokkataistelun,

josta lopulta hyötyy vain työväen pahin vihollinen — kansainvälinen laina-suurpääoma.

Tekemällä valtionjohto eri puolueiden, kansanluokkien ja elinturyhmien keskinäisestä kamppailusta *riippumattomaksi* ja asettaen valtiovalta noiden taistelevien ryhmien yläpuolelle

kansallissosialismi luopi valtiovallalle lujan tasapuolisuuden pohjan, ja antaa sille tarpeelliset, laajat valtuudet estämään jokaista ryhmää sortamasta toista ryhmää.

Niin kansallissosialismi kuin sosialidemokratiakin myöntävät valtiovallalle valtuudet ryhtyä kansallistuttamistoimenpiteisiin. Mutta niiden välinen huomattavin ero on siinä, että

sosialidemokratialle taloudellisien yrityksien kansallistuttaminen on päämäärä, johon pyritään mahdollisimman laajassa mittakaavassa;

kun taas

kansallissosialismille taloudellisien yrityksien kansallistuttaminen on vain viimeinen k u r i n p i t o k e i n o, johon turvaudutaan poikkeustapauksissa, sellaisia yrittelijöitä vastaan, joita ei muilla keinoilla saada alistumaan, asettamaan yhteishyvän vaatimuksia ennen e p ä o i k e u t e t t u j a yksityispyyteitään.

»Porvarillisissa» piireissä peljätään kovasti kansallissosialismin *»luhistumista puhtaasti sosialistiseen suuntaan»* s. t. s. *kommunistiseen suuntaan.* Se on turhaa pelkoa. Tuo vaara on tarjolla ainoastaan silloin, jos »porvarilliset» ainekset pitävät liian itsekkäästi suur-lainapääoman *paisutetuista ja kohtuuttomista* etuoikeuksista kiinni ja jos ne myöskin omalta kohdaltaan *harrastavat jatkuvaa luokkasotaa,* eivätkä alistu sivistyneimpänä aineksena ensimäisinä ojentamaan kätensä työväelle sovintoon, *ja yhteisen,* lujan kansallisen valtiovallan muodostamiseen, Italian ja Saksan esimerkkejä seuraten, kansallissosialismin *hengessä.*

Kantamme selvittämiseksi, kysymyksessä *valtiovallan suhtautumisesta* (tai »sekaantumisesta») *talouselämään,* julkaisemme tämän ohella *symboolisen kuvasarjan.* Huomautamme, että valtiomuotoa, jossa valtiovalta on *täydellisesti* »sekaantumatta» talouselämään, *ei löydy* sivistyneessä maailmassa. Jo esimerkiksi *verot, tullit, osakeyhtiölaki, vekselilaki,* j. n. e. merkitsevät valtion »sekaantumista» talousasioihin. Kysymys on vain kuinka pitkälle olisi mentävä. *Nykyinen* kapitalistinen kanta jättää liian paljon mielivaltaa suur-pääoman itsekkäille pyyteille. Sosialidemokraattinen kanta on *käytännöllisistä syistä* osoittautunut mahdottomaksi toteuttaa ja viepi pahempaan mielivaltaan — kommunistiseen komissaarijärjestelmään.

Kansallissosialismi poistaa molempien äärimmäiskantojen varjopuolet ja käyttää hyväkseen molempien edut. Sen luonnollisiin elinturyhmiin perustuva n. s. korporatiivinen valtionmuoto on ajanmukaisin ja käytännöllisin tähän asti keksitty valtiomuoto.

Tervehdyksemme Eduskunnalle!

Vaihtuu kesä, vaihtuu talvi, vaihtuuko — henki eduskunnan?

Kansamme vuosisatainen toive, kallein unelma, päästä kerrankin itsenäiseksi, vapaaksi vieraan vallan alaisuudesta täyttyi vuonna 1918. 15 vuotta olemme saaneet vapaasti hoitaa asioitamme ilman naapurin väliintuloa. Tuloksena on meillä kansa, joka on jakautunut monen moneen pikku ryhmään, jotka taistelevat toinen toistansa vastaan. Taloudellisesti on kansamme täysin hajallaan. Jokainen koettaa omaa etuaan ajatellen kerätä vain itselleen ja ryhmäkunnalleen välittämättä mitään siitä, mikä on koko kansan paras. Työttömyys, nälkä, kurjuus ovat kaikkialla vallalla.

Meillä on vapaus, niin sanotaan, mutta kun tarkemmin ajatellaan, niin olemmekohan tosiaankin täydelleen vapaat ulkomaisesta mahtajasta. Tähän epäilykseen täytynee jokaisen tulla, joka asiaa ennakkoluulottomasti ajattelee. Me olemme olleet omia herrojamme ja sittenkin tilanne, mikä meillä nyt on, **tyydyttänee sangen pientä** osaa kansastamme. Vaalien alla ei löytynyt ainoatakaan puoluetta, joka ei olisi löytänyt vikoja asioissamme, kaikki ryhmät tekivät kansalle lupauksia parantaa viat ja virheet. Nyt vaaliratkaisun tapahduttua on tosin pieni, mutta kumminkin määräävä ryhmä, joka selittää, ettei tilanne vallan huono olekaan, muualla on tilanne paljoa vaikeampi, joten me voimme olla tyytyväiset oloihimme. Lupaukset täten kuitataan.

Totuus joka tapauksessa on:

Meidän työväen asianajajamme ovat 35 vuotta hoitaneet työmiehen parasta, nostattaneet ja koonneet vihan ja itsekkyyden sekä kansainvälisyyden voimalla työtätekevät suureksi valtiolliseksi puolueeksi, kaunit iskulauseet ovat singonneet: kaikkien maiden köyhälistö yhtykää, tulos — »köyhälistön» etujen valvojat kylläisiä, *työväestön asema on synkempi kuin koskaan aikaisemmin, työttömien laumat suuret, kaikki työssäkin olevat ovat alipalkattuja eikä »etujen valvojilla» ole mitään mahdollisuuttakaan* (ehken ei haluakaan) *parantaa työtätekevien asemaa, vaan ovat ne tätä nykyä täydelleen »toisen tekijän» armoilla.*

Koko itsenäisyytemme ajan on erikoisella ponnella koetettu ajaa myöskin maamme pääelinkeinon, maatalouden asiaa. Suuria summia on vuosittain myönnetty maatalouden kohottamiseksi, konsulenttiarmeija on lakkaamatta kiertänyt maanviljelijäin parissa, tehtävänä valistaa ja neuvoa tekijää hänen ammatissaan. Saavutus on meille kaikille tuttu — *»maamiehen parasta ajavat» voivat hyvin ja näkevät kauniita unia maataloutemme korkeasta tasosta, maatalous todellisuudessa yli 6½ miljaardin velassa* (tämä saavutettu pääasiassa viimeisten 7 vuoden kuluessa), *se maksaa korkoa vuosittain runsaasti yli puoli miljaardia, työskentelee alati »kruunun» vasaran armottoman uhan alaisena, on mitä pimeimmässä »korko-orjuudessa».*

Tehdas- ja käsiteollisuus maassamme on tehnyt pitkiä edistysaskelia, tekniikka on voimakkaasti kehittynyt, mutta tuloksena sittenkin on — *moni alussa hyvinkin lupaavalta näyttävä yritys on täytynyt lopettaa toimintansa, useat tehtaat ovat vain osittain toiminnassa, tuotteilla ei ole menekkiä, ihmisillä ei ole ostokykyä ja itse yrittäjät ovat silmittömästi velkaantuneet.*

Korkea kulttuuri, maan kehitys, edellyttää myöskin monilukuista sivistyneistöä. Eduskunta on vuosimenoja määrätessään muistanut valistusharrastuksia. Mikään ryhmä ei ole tahtonut olla sivistysvihollinen. Tänä päivänä — *meillä on sivistyneistöä joka alalla yllin kyllin, mutta suuri osa — työttömänä.*

Meidän parlamenttityömme on ollut lakkaamatta toiminnassa. Lakeja on laadittu vuosittain suuret määrät. Kaikki lait on tehty »kansan parhaaksi», niin ovat kaikki lainlaatijat vakuuttaneet, mutta siitä huolimatta yritykset eivät ole tuottaneet kansalle parasta.

Kuten jo edellä on mainittu, ei maassamme liene ainuttakaan suurempaa ryhmää, joka olisi tyytyväinen nykyiseen olotilaan lukuunottamatta vallan pientä luokkaa, joka meillä, kuten muuallakin, on onnistunut pysymään pinnalla sekä myöskin voinut määrätä meillä elämämme kulun sekä politiikassa että taloudessa. Tämä piskuinen joukko käsittää meidän rahamiehemme, ne, joitten hallussa ja määräämisvallassa ovat meidän rahapääomamme. He ovat todennäköisesti tyytyväisiä (saattavat tosin näön vuoksi valitella, vedoten säästövarojen vähyyteen). Näihin tyytyväisiin voidaan myöskin lukea meidän puuteollisuusvientiliikkeemme, heidän hyväkseen on koko meidän talouspolitiikkamme, erikoisesti rahataloutemme, järjestetty. He ovat tilaisuudessa »järjestelmän» myötävaikuttaessa ostamaan raaka-aineen polkuhintaan, teettämään työt nälkäpalkoilla, vieläpä suurelta osalta kuntien kustannuksella sekä loppujen lopuksi valtion rahapolitiikan avulla saamaan myynneissä ylettömiä kurssivoittoja. Heillä ei pitäisi olla valittamisen varaa.

Kaikki nämä viat ja virheet ovat yleisesti tunnettuja. Mutta siitä huolimatta ei apua löydy. Me olemme tuijottaneet itsemme sokeiksi rahavaltaan ja sen kaikkitekevään voimaan, me olemme auttamattomasti sen lumoissa. Emme näe, että talousjärjestelmässä tai paremmin talousjärjestelmättömyydessä, rahataloudessamme olletikin on pahan alkujuuri. Vai olisikohan asia ymmärrettävä niin, että rahamahdin hyvittävät suonet olisivat yltäneet kaikkialle meidän valtioelämäämme, aina puolueiden johtoherroja myöten? Emme tahtoisi niin uskoa.

VIIKON UUTISIA

Suomi voitti Ranskan urheilumaaottelussa 103—66.

*

Irlannin »lainsuojattomat» sinipaidat pitivät paraadinsa hallituksen kiellosta huolimatta. Ei mitään järjestyshäiriöitä.

*

Työttömyys yhä nousee. Kahden viime kuukauden aikana on työttömien luku Helsingissä noussut n. 1,500:lla. Jatkuvasti on kuitenkin päivälehdissä seisovia artikkeliotsikoita: Työttömyys ja pula-aika ohi!

*

Paavi on ilmoittanut vastustavansa juutalaisvastaista liikettä, kun muka Jeesus, Neitsyt Maria ja apostolit ovat olleet hebrealaista syntyperää. — Eiköhän pikemmin siksi, että hän itse ja moni Vatikaanin korkeimmista virkamiehistä, ovat hebrealaista syntyperää — ja koko Vatikaani hyvin altis hebrealaisille rahoille.

*

Ranskan »uussosialisteilla» oli äsken ensimäinen suuri kokous.

Puheissa painostettiin »liikkeen» syntyä »historiallisena tapahtumana sosialismin ja Ranskan historiassa» — sekä että kansakunnan yhteisymmärrys on puolueen yhteyttä tärkeämpi.

*

Tri Päivänsalo, maamme juutalaisvastaisen taistelun eturivin miehiä, on äsken siunattu viimeiseen lepoon. — Noin vuosi sitten meni manan majoille toinen »selvän kannan mies» prof. Pietilä.

*

Ruotsinkielisten sosialidemokraattien Munsalassa ja Pohjanmaan piirijuhlissa Kauhavalla puhui »diktaattorikandidaatti» Väinö Tanner: »heinäkuun alussa suoritetut vaalit ovat luoneet uuden pohjan toiminnalle. Tuntuu mahdottomalta ajatella, että kaikki jatkuisi entisellään... Ajatus »työläisten ja talonpoikain hallituksesta» ei ole uusi — — — (Suojeluskunnat on puhdistettava johdosta rivimiehiin saakka ja korvattava »tasavallalle, luotettavilla miehillä» — huom.! demokratisoitava, kuten Tanner äsken haastattelussa sanoi). —

Jos siihen (suojeluskuntaan) vastedes myöskin ryhdytään ottamaan väkeä puoluekannasta riippumatta — poistuu meiltä aihe vaatia tämän laitoksen hävittämistä». (Katso Herää Suomi N:o 10 Terve oi C.).

*

Sortavalassa ilmestyvä sos.dem. lehti »Kansan Voima» on saanut syytteen »Juttelemme»-osastonsa jumalanpilkasta!

*

Hallitus on antanut selostuksen jossa lausutaan Suomen Kansan Järjestön ja Isänmaallisen kansanliikkeen tutkimuksissa tulleen siihen tulokseen, etteivät nämä ole »sotilaallisesti järjestettyjä poliittisia järjestöjä — eikä niihin siis voida sovelluttaa n. s. puserolakia.

*

Parisin sosialistikongressissa toteaa ranskal. »uussosialisti» Marquet, että sosialistinen internationale ei näyttele mitään osaa enää neljässä johtavassa maassa Saksassa, Englannissa, Italiassa ja Venäjällä.

*

Edellämainituissa kongressissa tehtiin päätöslauselma, jossa kannatetaan vallankumousta niissä maissa, missä fascismi on voittanut. — Venäjä kun ei kuulu fascistisiin maihin!

*

Talletukset maamme pankeissa lisäytyvät jatkuvasti — postisäästöpankissa viime kuulla 1,8 milj. mk. Rahaa on, mutta se ei pyöri.

Arvoisat edustajat!

Edeltäjienne kulkema taival ei ole loistava, parlamenttaarinen työ maassamme ei ole kantanut niitä hedelmiä, mitä kulttuurikansakunnalla on oikeus vaatia. Tehdyt virheet ovat sovitettavissa, mutta ne täytyy ensiksi virheiksi havaita ja niiksi avonaisesti tunnustaa.

»Koko kansan» parasta ei voi järjestää, jos ajetaan vaan jonkun ryhmän etuja. Lähimmäisen hyvä on löydettävissä vain silloin, kun omat oikeudet unhotetaan ja pidetään huoli siitä, että velvollisuudet täytetään. Asian oikea ratkaisu tapahtuu silloin, kun sen suorittavat pystyvät, kykenevät ja asiaan perehtyneet miehet. Ei ole lupa sellaisen, joka asiata ei tunne, ottaa vastuulleen sen ratkaisua ja estää äänellään oikean päätöksen syntymistä. Se ei ole kansanvaltaa eikä kansan hyvän ajamista. *Yhteinen hyvä saavutetaan siten, että elämässä asetetaan kokonaisuuden etu ennen yksityis- ja ryhmäetua. Kansamme paras olletikin talouselämässä voidaan saavuttaa vain siten, että luova työ ja koko kansakunta vapautetaan ylivaltiollisen rahamahdin orjuudesta ja vasta sen jälkeen voi syntyä pohja, jolle rakentuva elämä synnyttää tähän maahan tyytyväisen ja hyvinvoivan kansan, joka osaa pitää arvossa tämän maan itsenäisyyttä ja riippumattomuutta.*

Pitäkää mielessänne, ettei nykyinen järjestelmä ole aina ollut vallalla. Se on aikoinaan syrjäyttänyt toisen, joka oli aikansa elänyt. Nyt on sen vuoro väistyä ja tehdä tilaa uudelle systeemille, joka entistä paremmin soveltuu nykyaikaan ja jonka ydinajatukset ovat sisällytetyt sanoihin: »Yhteisetu ennen yksityisetua ja ylivaltiollisen rahamahdin murtaminen». Ne ovat kaksi asiaa, jotka pitää ensiksi myönteisesti ratkaista ja siten vasta on mahdollisuus muodostaa kansalaisemme yhdeksi suureksi kokonaisuudeksi, jossa jokainen tuntee kuuluvansa erottamattomana osana yhteen.

Me tervehdimme kansanedustajia ennakkoluuloitta. Me toivomme mitä parhaimpia tuloksia. Tulemme asiallisesti ratkaisuja arvostelemaan, tulemme antamaan tunnustuksen kaikille, jotka ajavat tosiaankin koko kansan parasta.

Myönnämme kernaasti, että tilanteen selvittely on vaikea. Vastukset ja ennen kaikkea »hyvän» vastustajat tulevat tekemään kaikkensa voidakseen säilyttää omat etuoikeutensa, vanhat henkilökohtaiset voittomahdollisuutensa ja ennen kaikkea määräämisvaltansa ja asemansa politiikassa ja taloudessa.

Kansamme hyvät ominaisuudet: kyky ja kestävyys ovat arvoja, joille voi rakentaa; maamme äärettömät luontaiset rikkaudet ovat tekijöitä, jotka luovan työn käsissä takaavat kansallemme onnen ja hyvinvoinnin. Järjestykää siihen tilaisuus.

Kansanedustajat!

Ei lupauksia enää, vaan tekoja, jotka poistavat työttömyyden, puutteen ja nälän, sellaisia tekoja, jotka kestävät jälkipolvien arvostelun, odottaa Suomen kansa eduskunnaltaan.

Me tervehdimme eduskuntaa uuden Suomen synnytystuskien helpottajana, hyvinvoinnin palauttajana ja kansallisen voiman herättäjänä ja kehittäjänä.

Herää Suomi!

SKJ:n OHJELMALLISIA SUUNTAVIIVOJA

Järjestön päämääränä on liittää kaikki suomalaiset yhteen suureksi Suomeksi — luoda voimakas kansallisvaltio, joka pohjautuu periaatteeseen: YHTEISHYVÄ YLINNÄ KAIKKEN.

Tätä varten on järjestö luonut suppean toimintaohjeen niille kansalaisille, jotka määrätietoisen ja vastuuvelvollisen johdon alaisina liittoutuvat herättämään kansamme näkemään nykyisten valtiollisten ja taloudellisten olojemme kestämättömyyden, puutteet yhteiskunta- ja sivistyselämässämme sekä KOKONAISUUDEN HYVÄKSI luomaan ja kehittämään oikeita muotoja ja järjestystä vallitsevan hajaannuksen ja sekasorron tilalle.

PERUSAJATUKSET.

1. Kunkin yksilön velvollisuudet ovat suuremmat kuin hänen oikeutensa, jotka ehdoitta ovat alistettavat kokonaisuuden etua ja tarpeita palvelemaan.

2. Suomen kansalainen on vain se yksilö, joka tunnustaa kuuluvansa kansamme yhteisin veri-, kohtalo- ja kulttuurisiteiN. Suomen kansalaisena ei siis saa olla kukaan, jonka toiminta on ulkomaisen johdon alainen.

3. Vain Suomen kansalaisella on oikeus päättää valtakunnan ja yhteiskunnan asioista ja laeista, eivätkä puolueenäkökohdat, vaan asianomaisen kyky, luonne ja koeteltu kansalaiskunto määrätkööt virkoihin, toimiin ja tehtäviin henkilöitä valittaessa. Puolueista ja niitten itsevaltiudesta on kerta kaikkiaan vapauduttava.

4. Valtakunnan ehdottomana velvollisuutena on huolehtia Suomen kansalaisten toimeentulomahdollisuuksien turvaamisesta ja näitten jatkuvasta kehittämisestä terveiden kehityslakien pohjalla. Työttömyys ja sen aiheuttama hätä eivät saa esiintyä maassa, jolla on suunnattomat edellytykset hyvinvointiin.

5. Jokainen kansalainen on velvollinen voimiensa mukaan tekemään henkistä tai ruumiillista työtä, yhteishyvä aina ylimpänä ohjeena.

6. Yksityisomistusoikeus pysyy koskemattomana, mutta se ei saa tulla voimakeinoksi yhteiskunnan ja kokonaisuuden edun kustannuksella ja vahingoksi.

7. Yhteishyvää tarkoittavien päämäärien toteuttamiseksi järjestö luo tämän edellyttämän UUDEN MAAILMANKATSOMUKSEN kansalaisiimme pitäen yhteiskunnallisessa ja taloudellisessa elämässämme tunnuslauseenaan:

KOKONAISUUDEN ETU ENNEN YKSITYISETUA.

8. Kansantalouden tehtävänä on kysynnän tyydyttäminen, eikä lainapääoman mahdollisimman suuri kannattavaisuus. On luotava taloudellemme edellytykset pysyttäytyä vapaana nykyisen korkotalouden rasituksista. Siksi on vapauduttava

YLIVALTIOLLISESTA RAHAMAHDISTA,

sillä vain siten voidaan toteuttaa yhteiskunnallisen elämän ja kansantalouden korkeinta lakia YHTEISHYVÄÄ ja estää keinottelu kansalaisten työllä.

9. Rahatalous on niinikään alistettava valtakunnan kokonaisuuden palvelijaksi.

10. Maatalouden kansantaloutemme päätoimena on järjestelmällisesti tuettava kokonaisuuden edun pohjalla, toteuttamalla järkiperäisiä maareformeja sekä luomalla elinkykyisiä uutisasutuksia ja ehkäisemällä kaiken maa- ja metsäkeinottelun.

11. Valtioaate-käsite on saatettava kansalaisiamme velvottavaksi voimaksi:

a. Kulttuurimme on rakennettava kansallisen pohjalle.

b. Koulut on tehtävä käytännölliseen elämään valmistaviksi.

c. Julkinen sana on pakoitettava ehdottomasti pysymään totuudessa ja jättämään vastustajan perätön panettelu ja herjaaminen.

12. Jokainen Suomen kansalainen muistakoon, että valtakunnan olemassaolo riippuu kansakunnan puolustustahdosta ja puolustuskunnosta.

13. Tuleyaisuus rakentuu menneisyyteen ja nykyisyyteen, josta syystä on huolehdittava lasten ja nuorison sekä henkisestä että ruumiillisesta kasvatuksesta, Äitiys on turvattava samoin kuin velvollisuutensa täyttänyt ja kokonaisuutta palvellut vanhuus.

14. Palauttaakseen kansamme suurten elämänlakien alaisuuteen järjestö taistelee materialismia, itsekkyyttä ja välinpitämättömyyttä vastaan. Siveellisenä päämääränään järjestö pitää kansanne sisäisen, kestävän tervehtymisen ja vaatii sentähden, että kirkollinen työ on saatettava vääréntämättömänä herättämään kansalaisissamme elämän tarkoituksen selvä tajunta ja luomaan voimakas kansallinen omatunto.

Tulemme lehdessämme edelleenkin jatkuvasti yksityiskohdittain käsittelemään yllä olevia toimintamme suuntaviivojen eri kohtia.

ja kotimaassa ostokykyinen... mutta ulkomailla »halpa».

Kuten muistettaneen, odotettiin, että Suomenmarkan »irroittaminen» kullasta tulisi johtamaan sen huomattavaan »huononemiseen», josta seurauksena olisi pitänyt olla yhtä huomattava hintojen nousu kotimaassa. Tiedämme kuitenkin, ettei niin tapahtunut, vaan kotimainen hintataso on suurin piirtein jäänyt ennalleen, eikä se suinkaan ole noussut. »Irroittamisen» jälkeen on siis Suomenmarkka »huonontunut ulospäin», mutta sen ostokyky kotimaassa päinvastoin on noussut pyörein luvuin 50 %:lla. Sen ostokyky on siis laskenut vain ulkomailla, *josta sillä ei juuri mitään osteta,* koska vientiliikkeemme vaihtavat tavaroitansa *suoraan ulkomaan valuuttaan.*

Suomenmarkan kurssin noteeraukset määrää Suomen Pankki. Yleensä oletetaan, että jokaisen tavaran tai hyödykkeen »hinta» noteerataan kysynnän ja tarjonnan mukaisesti niillä markkinoilla, joilla k. o. tavara tai hyödyke kaupataan. Niin kai pitäisi olla asianlaita myöskin silloin, kun k. o. »tavara» on jonkun määrätyn maan, esim. Suomenmaan, raha, s. t. s. maksuvälineet.

Me olemme kyllä sitä mieltä, että rahan pitäisi olla vain maksuväline, siis ettei sen pitäisi olla »tavara», jolla »harjoitellaan kauppaa».

Mutta nykyisessä talousjärjestelmässä raha käsitellään kyllä myöskin »tavarana», joilla voidaan esimerkiksi »keinotella» yhtä hyvin kuin millä tahansa muulla tavaralla.

Olemme edellisessä todenneet, että Suomenmarkan »kysyntämarkkinat» *eivät* ole ulkomailla, niinkuin asianlaita on suurmaiden valuuttoihin nähden; vaan Suomenmarkan »myyntimarkkinat» ovat rajoitetut pääasiallisesti vain *kotimaahan.* Toisin sanoen, meidän vientiliikkeillämme ei ole tarjottavana Suomenmarkkoja ulkomaalaisille, jotka haluavat tehdä Suomesta uusia ostoksia — vaan heillä on päinvastoin tarjottavana *ulkomaan rahaa* kotimaan tuontiliikkeille, valtiolle, kunnalle y. m.

Jotkut harvat hyötyvät, mutta kansa kärsii.

Erikoisen tärkeä seuraus tästä on,

että vientiliikkeiden ja muun yhteiskunnan (valtion, kuntien, kotimarkkinateollisuuden, maatalouden, tuonnin) edut joutuvat erittäin silmiinpistävään ristiriitaan.

Kun »seurataan puntaa» tasolla, joka on noin 20 % al pari-tasoa alhaisempana, niin koituu tästä vientiteollisuudelle, ja välittömästi sitä tukevalle ulkomaalaiselle laina- ja »avanssi»-pääomalle, samankorkuinen, s. t. s. 20 %:n hyöty ja muulle yhteiskunnalle vastaava, siis myöskin 20 %:inen tappio. Jo yksinomaan valtiolle, kunnille, j. n. e. tämän kautta aiheutuneet agio- (kurssi) tappiot lienevät viimekuluneiden kahden vuoden aikana nousseet yhden miljardin markan paikkeille.

Maatalous on lamassa ja sortuu sortumistaan. Kotimarkkinateollisuudella on mitä suurimmat vaikeudet, työttömyys kasvaa ja ostokyky laskee edelleen.

Voidaan kyllä sanoa, että hyvähän se on, kun vientiteollisuus saa työskennellä mahdollisimman laajassa mittakaavassa, koska se antaa työtä ihmisille tukkimailla. Mutta on otettava huomioon,

että työpalkkojen osuus tuotantokustannuksissa on maataloudessa hyvin paljon suurempi kuin vientiteollisuudessa,

ja että kansan hyvinvointi riippuu ennenkaikkea työttömyyden poistamisesta ja ostokyvyn palauttamisesta. Kun velkaantunut maanviljelijä ajetaan pakkohuutokaupan jälkeen tilaltaan pois maantielle näkemään perheineen nälkää, niin sanotaan vain, että hän on hoitanut asiansa huonosti, ja että tila sitten tulee kyllä kannattamaan uusissa käsissä, kun se on myyty puolella hinnallaan ja korkorasitus siis vastaavasti pienenee. Mutta jos vientiteollisuudelta tahdottaisiin kieltää se epäoikeutettu tuki, joka seuraa tuosta erosta Suomenmarkan »kotimaisen» ja »ulkomaisen» hinnan välisestä erosta, niin huudetaan kyllä, että maamme työtilaisuuksia luova suuryritteliäisyys on vaarassa. Miksi ei puhuta silloinkin siitä, että suurtehdaskaan ei häviä olemattomiin, vaikkakin sen *nykyiset* omistajat menisivät vararikkoon, ja että se tulee kyllä taas kannattamaan uusissa käsissä, jotka ostavat sen halvalla. Rikkaita, pankkeja ja ulkomaisia lainenantajia säälitään — maanmiestä ei säälitä; hänestä tulee halpa työnorja tukkimailla, kun hän on tilansa menettänyt; ja hänen perheensä kunta (s. o. veronmaksajat) saa elättää.

Tiedetään, että Ruotsissa ja Norjassa sekä työpalkat että raaka-aineiden hinnat ovat paljon korkeammat kuin meillä, ja noiden maiden vientiteollisuus pystyy silti meidän kanssamme kilpailemaan, nauttimatta edes tuota 20 %:sta kurssitukea.

Puolueet puoltavat pulaa, mutta jokainen niistä eri syystä.

Ensi näkemältä näyttää kummalliselta, että miltei kaikki poliittiset puolueet pysyvät tämän rahapolitiikan kannalla, jopa sitä tukevatkin; mutta tämä johtuu siitä, että heitä saattavat siihen aivan erilaiset, useinpa ihan *päinvastaisetkin* syyt. *Kokoomuslaiset* eivät malta olla vastaanottamatta niitä lihavia, joskin hetkellisiä voittoja, jotka nyt koituvat monelle sen vaikutusvaltaiselle jäsenelle. *Sosialidemokratian* johtomiehille taas on edullista, että hätä jatkuvasti kasvattaa työttömyyttä kansassa, niin että köyhälistö tuntisi tarvitsevansa edelleenkin »asianajajansa» — ja niin että mahdollisimman monesta kunnon maamiehestä tulisi metsäorja — ja kun on jonkun aikaa nähty nälkää — puolueen jäsenkin.

Edistykselle tarjoaa tämä tilanne hyvän tilaisuuden edelleen säilyttää välittäjän asemansa, ja *ruotsalaisille* se tarjoaa hyviä lehmäkaupan mahdollisuuksia milloin oikealle, milloin vasemmalle päin.

Vaikeammin selitettävissä on, että *Maalaisliittokin* kannattaa maata viljelevälle väestölle niin tuhoisaa rahapolitiikkaa, mutta tämä johtunee m. m. siitä, että maanviljelijälle on ollut vaikeata perinpohjaisesti perehtyä mutkallisiin kysymyksiin; siihen viittaavat myöskin tältä taholta ilmestyneet, liian alkeelliset korkosäännöstely-, inflatio- y. m. ehdotukset.

Tuo luonnoton ja epäoikeudenmukaisuuksiin johtuva ero Suomenmarkan »sisäisen» ja »ulkonaisen» ostokyvyn välillä on tasoitettava.

Niin kauan kuin nykyinen rahapolitiikka jatkuu, on jokainen vientiteollisuuden harjoittaja pakoitettu seuraamaan toisten esimerkkiä ja maksamaan todellisia orjapalkkoja metsätyöläisille taikka tyytymään huomattavasti pienempiin voittoihin. — Ei ole aikomuksemme tässä moittia yksityisiä henkilöitä vaan **järjestelmää.** Tuo ero *on* poistettavissa. Siitä tulee kansan kokonaisuus hyötymään, joskin muutamat yksityiset tai yksityisryhmät kärsivätkin siitä.

Ennen yksityisetua on asetettava kokonaisuuden etu.

Arvoisien tilaajiemme huomioon!

Lehtemme tähän mennessä annetut tilaukset ovat tilitettävät ennen syyskuun 15 päivää.

Yksityispankkien rahapolitiikka.

»Rahaa» on kyllä, . . .

Yksityispankkiemme politiikka on yhtä suuressa määrässä kokonaisuuden etujen kanssa ristiriidassa:

Kolmen suurpankkimme kassavarat ynnä ulkomailla talletetut varat

nousivat viime heinäkuun lopussa 600 miljoonaan, s. t. s. 60 %:iin meidän nykyään liikkeellä olevasta setelistöstä.

Jos suurin osa viimemainituista varoista siirrettäisiin takaisin kotimaahan sekä pidettäisiin kassavarat pienempinä, niin

nykyinen jatkuva rahanniukkuus helpoittuisi huomattavasti, korko alenisi ja luonnottoman alhainen hintataso nousisi.

Se, joka ei ole perehtynyt korkeampaan kulissien takaiseen juonitteluun, sanonee: »Mainiota!»; ja hän olisikin aivan oikeassa — mutta ainoastaan kokonaisuuden edun kannalta. Pankkien näkökulmalta näyttää asia aivan toisenlaiselta. Näille laitoksille, joiden johtava periaate nykyisen järjestelmän vallitessa on yksityisetu, supistuu nimittäin koko tämä kysymys *yksinkertaiseksi laskukysymykseksi.*

.. mutta sitä ei kannata panna toimimaan.

Näiden pankkien kotimaisen autolainauksen ollessa 7,000 miljoonaa, ja koron ollessa nykyisenä »kireänä» raha-aikana 9 %, lankeavat k. o. pankeille 630 miljoonan vuosikorkotulot.

Sijoittaakseen markkinoille vielä edellämainitut, mobilisoitavissa olevat, noin 500 miljoonaa, pitäisi pankkien vähentää korkoprosentinsa 7:ään.

Näin tekemällä ne menettäisivät 2 % 7,000:lle miljoonalle = 140 miljoonaa; mutta voittaisivat vain noin 7 % 500:lle miljoonalle = 35 miljoonaa —

ja itse asiassa vielä vähemmänkin, koska ulkomaille talletetuille rahoille saavat vielä jonkun verran korkoa, joskin alhaista.

Näemme siis, että nykyinen liberalistinen järjestelmä pakoittaa pankkeja — osakkeidenomistajiensa etuja silmälläpitäen —

olemaan sijoittamatta rahaa maamme talouselämään, ja säilyttämään korottomana, osapuilleen yhtä paljon varoja, kuin mikä valtion täytyy ottaa ulos veronmaksajilta usein kannattamattomien hätäaputöiden toimeenpanemisseksi.

Jos tämän asemesta pankit laskisivat nuo summat liikkeelle, niin *yksityinen yritteliäisyys* — jota liberalistinen järjestelmä muka *väittää* kannattavansa — hankkisi tälle pääomalle varmaankin paljon suurempia tuloja, kuin mikä vastaavan suuruisilla hätäaputöihin käytetyillä verorahoilla voidaan aikaansaada.

Mutta asian ydin on siinä, etteivät nämä tulot silloin lankeaisi osinkona pankkien osakkaille eivätkä tantiemeinä pankinjohtajille,

vaan palvelisivat laajojen kansankerroksien toimeentuloa.

On edelleenkin selvää, että tällaisesta talouselämän *yleisestä* elvyttämisestä hyötyisivät *ajan mukana* myöskin pankit ja niiden osakkaat. Mutta pankinjohtajan tehtäviin ei kuulu tuollainen »tulevaisuuden musiikki»; hänen asiansa on hankkia pankin osakkaille *tänä vuonna* mahdollisimman korkeat osingot.

Tarvitaanko silmiinpistävämpää esimerkkiä siitä kuinka liberalistinen talousjärjestelmä on auttamattomasti joutunut omien päämääriensä ja periaatteittensa kanssa ristiriitaan ja kuinka se tämän kautta kaivaa oman hautansa.

Ainoastaan kokonaisuuden edun periaatteen soveltaminen

yhteiskunnalle niin tärkeään ja sille niin keskeisen toimintahaaraan kuin mikä on rahoitustoiminta,

voidaan pelastaa se, mikä on vielä kapitalistisessa järjestelmässä tervettä:

nimittäin ennen kaikkea laajojen kansankerroksien yksityisomistusoikeus ja yksityisyritteliäisyys luovan, tuotannollisen toiminnan aloilla.

Johtopäätökset.

Palatkaamme lähtökohtaamme — pulakysymykseen: Liberalistinen järjestelmä teoriassa pyrkii vapaaseen, vilkkaaseen maailmankauppaan. Mutta vaikka tuo liberalismi onkin vallassa useimmissa maissa, niin *supistuu* maailmankauppa käytännössä kuukausi kuukaudelta, niinkuin »hämähäkinverkko»-käyrämme näyttää. Maailman talouselämä on joutunut jonkunlaisen *»suonenvedon»* uhriksi, joka yhä enemmän kiristyy, kuta enemmän yritetään siitä vapautua. Tämän »suonenvedon» syy on, että nykyinen järjestelmä asettaa yksityisedun pyyteet etualalle *silloinkin, kun ne ovat yhtisedun kanssa ristiriidassa.* Että valtiopankkimme tukee vientiteollisuuttamme, on tietysti oikein, mutta että tämä tapahtuu *maanviljelijäin y.m. kustannuksella, on* väärin. Että yksityispankit yrittävät hankkia osakkailleen mahdollisimman suuret osingot, on oikein, mutta että tämän kautta *rahamarkkinat kiristyvät,* on väärin. Ei siedä syyttää yksityisiä, niin puutavaraliikkeiden, kuin pankkienkin johtajat, ovat nyt *pakoitetut* toimimaan, niinkuin he toimivat — vika on *järjestelmässä,* joka siihen pakoittaa, sekä *niissä, jotka tuota »suonenvetoon» johtavaa järjestelmää puoltavat.*

Yleisesti luullaan, että kansallissosialismi periaatteellisesti vastustaa vapaata, vilkasta maailmankauppaa, pitäen »autarkiaa» ehdottomana päämääränään. Tämä on *väärinkäsitys.* Itse asiassa kansallissosialismikin pyrkii vapaaseen, vilkkaaseen maailmankauppaan, — mutta mieluummin sellaisilla aloilla, jotka eivät aseta kansoja liian suureen riippuvaisuuteen toisistaan. Kansallissosialismin autarkia-pyrkimykset tähtäävät toisin sanoen tuon kansainvälisen »suonenvedon» poistamiseen; vasta *tämän jälkeen* voidaan menestyksellä ryhtyä kansainvälisen kaupan jälleenrakentamiseen. Tämä vakaumus ilmeni selvästi Italian (Mussolinin) ja Saksan (tri Schacht'in), jopa Yhdysvaltojenkin (Rooseveltin) suhtautumisessa liberalismin viimeiseen ponnistukseen selviytyä pulastaan — Lontoon konferenssiin. Sen raukeaminen oli liberalistisen järjestelmän kuolemantuomio ja uuden suunnan valtaannousun alku.

Maataloutemme „korkeaveisu".

Kansan tuhatvuotinen työ = 54 v. koronkiskontaa.

Meidän maataloutemme taso on korkealla. Se on monipuolistunut. Me voimme osoittaa sen monia ja suuria voittoja. Kotieläinkasvatuksemme on edistynyt, sen kehityksen kaiku on jo ennättänyt maamme rajojen ulkopuolellekin. Meidän aina toistuvat maatalousnäyttelymme ovat olleet lakkaamatta todistamassa suuria edistysaskeleita.

Maataloustuotteitamme on vuosikymmeniä viety ulkomaille. Ne ovat saaneet sielläkin täyden tunnustuksen korkeasta laadustaan.

Meillä ei ole mitään syytä epäillä, etteikö kehitys maatalousalalla tulisi edelleenkin jatkumaan ja vieläpä entistä nopeammassa tempossa.

Me voimme olla kaikesta tästä ylpeitä. Kylmässä Pohjolassakin on päästy tuloksiin, joita voidaan verrata suotuisempien maitten saavutuksiin.

Maataloutemme on todella nopeasti edistynyt viimeisten vuosikymmenien aikana. Mutta valitettavasti ei kuitenkaan kaikki ole, niin kuin olla pitäisi. Me tunnemme, mikä se on, joka tällä hetkellä synkistää maamme maanviljelijöitä ja kaikkia maataloutemme ystäviä.

Raha- ja maatalouden suhteet eivät ole sellaisia, kuin niitten tulisi olla. Suuri velkataakka ja ylettömät korot ne ovat, jotka tällä haavaa synkistävät maanviljelijän mieltä ja vieläpä monet tuhannet maamiehet katsovat tulevaisuuteen aivan toivottomina.

Maataloutemme johtomiehet ovat nähneet vain elinkeinon suuret edistysaskeleet, mutta eivät sen varjopuolia. Maanviljelijöistä ja heidän taloudestaan on paljon puhuttu ja valtiovallan taholta on tätä elinkeinoa koetettu tukea kaikella tavalla. Eduskunta on myöntänyt vuosittain maatalouden tukemiseksi 200—300 miljoonaa, sellaisia summia, joita monet ovat pitäneet ylettöminä, sitä paitsi on maataloudelle myönnetty kaikenlaista suojaa ja palkkioita, mutta tulos on sittenkin:

Maataloutemme on tällä hetkellä 6,500 miljoonan velassa, maksaa vuosittain rahavallalle noin 600 miljoonaa korkoa vuodessa, eli pyörein luvuin kaksikertaa niin paljon kuin mitä valtio maataloutta avustaa,

joten olisi ehken käytännöllisempää ja pääsisi vähemmillä kirjanpitokustannuksilla, jos eduskunta antaisi maatalousmäärärahat suoraan rahavallalle velvoituksella, että se tyytyisi ottamaan maanviljelijöiltä puolta pienemmän koron.

Maatalouden velka on järjestetty pääasiallisesti viimeisten 8 vuoden aikana.

Tohtori Willandt'in tutkimusten mukaan on meillä maatilojen keskimääräinen pääoma-arvo Smk. 207,000: —, joten ottaen huomioon, että meillä on maatiloja kaikkiaan vähän yli 250,000 (O. V. Willandt), maatalouskiinteimistöjen pääoma-arvo on Smk. 52,000 miljoonaa, joten tämän rahatalousjärjestelmän jatkuessa ja ottaen huomioon kuluneet 10 vuotta sekä koron pysyessä entisellään 8,5 %:ssa, koron korkoa laskemalla *tämä käytännössä oleva »kekseliäs» systeemi meillä on onnistunut seuraavien 44 vuoden aikana maksattamaan maanviljelijöillä itselleen, suurempia vaivoja näkemättä, summan, joka on yhtä suuri, kuin koko meidän kaikkien maatilojemme pääoma-arvo ja 8 kertaa nykyinen maatalousvelka, jolloin velkapääoma jää lyhentämättömänä jälelle* eli

maamme raivaaminen koskemattomasta korvesta viljelykseen ja nykyiseen kukoistukseen, meidän kansakuntamme kaikkien maanviljelijäin, kulttuurimme luojien tuhatvuotinen työ ja vaivamäärät ovat samanarvoisia kuin koronkiskuriemme ja rahamiestemme 54 vuoden »uuraat ponnistelut» nykyaikana.

Mikähän olisi tulos ilman näitä valtavia suoneniskuja?

Me olemme edelläkävijäkansa. Maataloutemme »kukoistaa ja tuottaa hyvin».

Unettaa — herätäänkö?

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA

Työnjuhla.

Järjestömme suurjuhla

on huomenna lauantaina Hämäläisten talolla alkaen täsmälleen klo 8 illalla. Kuten jo viime lehdessä mainitsimme on ohjelma arvokas ja asiallinen. Erikoisesti on tämän juhlan merkitys suuri sen vuoksi, että se on omistettu kokonaan työttömyyskysymykselle. Mikäli olemme kuulleet, on lippujen ennakkomyynti ollut runsas. Istumapaikkoja on rajoitettu määrä enään jälellä. Kellä ei vielä satu olemaan pääsylippua se rientäköön ajoissa sen hankkimaan. Pääsylippuja on saatavana SKJ:n piirikansliasta Mikonk. 1 ja E. Makasiinink. 6 Kerholta sekä Yleisestä Sanomalehtitoimistosta. Myöskin järjestön jäseniltä saa ja ovelta noin tuntia ennen juhlien alkua.

Vaasassakin noustaan. Viime lauantaina oli SKJ:n Vaasan alueella kokous ja juhlatilaisuus Vanhan Vaasan seurahuoneella. Kokouksessa pidettiin useita puheita ja muutakin ohjelmaa oli runsaasti. Väkeä oli koolla salin täydeltä. Uusia jäseniä liittyi runsaasti ja lehtiä tilattiin, sekä kirjallisuutta ostettiin.

*

Helsingin piirin naisilla oli pukukarnevaalit viime lauantaina Rakennusmestarien talolla. Jäseniä ja vieraita oli salin täydeltä. Karnevaalipukukilpailuun osallistui 9 henkilöä hauskoissa puvuissa. Palkinnoille pääsi I palk. »Hevospaimen», II palk. »Unkarilaistyttö» ja III palk. »Hollantilaistyttö». Hauskaa ja reipasta illanviettoa riitti pikkutunneille asti.

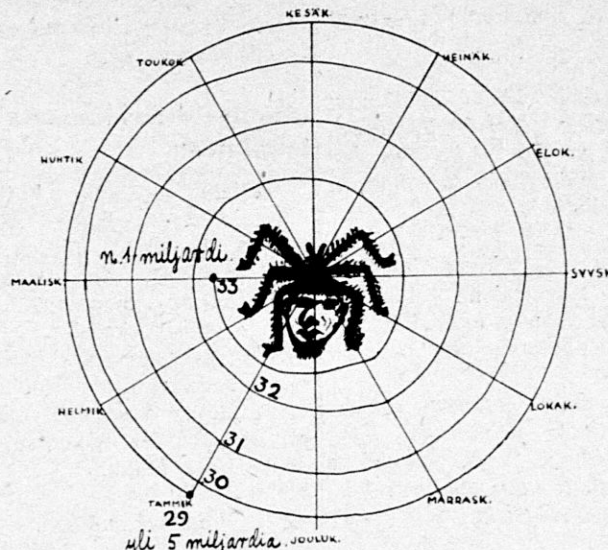
*

Helsingin piirin I alueella oli viime sunnuntaina ja viime keskiviikkona toverillinen perheillanvietto, oli ohjelmaakin, puheita, lausuntaa ja musiikkiesityksiä. Reipasta karkeloa riitti 5 miehisen hyvän jazz-orkesterin säestämänä. Jäseniä oli molemmissa tilaisuuksissa runsaasti.

Suomen rahatalous on harhateillä.

Repikäämme hämähäkin verkko!

Liberalismi teeskentelee puoltavansa vapaata, vilkasta maailmankauppaa, mutta Kansainliiton laskelmat toteavat sen todellisuudessa . . .

. . . laskeneen kuukausi kuukaudelta, poikkeuksetta n. 5.000 miljoonasta dollarista tammikuulla v. 1929 n. 1.000 miljoonan dollariin kuukaudessa nykyhetkellä.

Yleinen tilanne.

Taikasana mekäläisillä talouselämän johtajillamme on »Yleismaailmallinen talouspula», sen taakse vedäytytään aina, kun joku heittää johtomiehille syytöksen siitä, etteivät he vapauda maata pulan kourista. Myöskin yleismaailmallisella pulalla ovat omat aiheuttajansa.

Pula esiintyy kaikkialla osapuilleen samoissa puitteissa kuin meilläkin. Se tunnetaan yleensä työttömyytenä, arvojen laskuna, ostokyvyn puutteena, tuotannollisen elämän tyrehtymisenä.

Erikoisen silmään pistävänä esiintyy pula kansainvälisen liikevaihdon pienentymisessä. Tammikuussa 1929 oli kuukausiliikevaihto eri kansojen välillä pyörein luvuin 5,000 milj. dollaria, mutta maaliskuussa tänä vuonna oli se vain 1,000 milj. dollaria. Tilasto käsitti 96 eri maata. Merkillisenä piirteenä on mainittava, että tänä aikana liikevaihto pienentyi säännöllisesti joka kuukaudessa, osoittamatta millään tavalla pienintäkään nousua koko tänä aikana.

Kansainvälinen pääoma on suurimmalta osalta (80 %) juutalaisten hallussa. Arvelematta voinee myöskn sanoa, että kansainvälinen kauppakin on samassa suhteessa juutalasten käsissä. Pörssikaupoissa osakkeet vuoron laskevat ja nuosevat, ja on tämä vaihtelu suurimmalta osaltaan keinotekoista. Samoin voidaan ajatella, että myöskin kansainvälisen kaupan väheneminen on keinotekoista. Maailmansodan seurauksena pidetään pula-ilmiöitä, mutta myöskin maailmansota oli ihmisten aikaansaama ja vieläpä vississä mielessä. Myöskin tällöin oli raha suurena tekijänä, ainakin sitä sen omistajat osasivat käyttää hyväkseen suurten mullistusten aikana. Sama ilmenee nytkin yleismaailmallisen pulan aikana. Kyllä kansainvälinen juutalaisten hallussa oleva raha osataan tuoda oikealle hetkellä

esille ja *sillä osataan ottaa kiinnitys, milloin mihinkin tuotteeseen,*

joka arvossaan on katastroofimaisesti laskenut ja tämä laskukin on useasti ollut keinotekoisesti aikaan saatu. Ei ole syytä väittää, että kansainvälisen kaupan pienentäminen olisi suorastaan juutalaisten pyrkimyksenä, mutta mestariilisesti ja kylmästi osaavat rahavaltijat käyttää hyväkseen ja ansaita kaikissa tilaisuuksissa, laskunkin aikana.

Suomen talouspula.

Pula meillä esiintyy, kuten sanottu, pääpiirteissään samoin kuin muuallakin. Erikoisuutena on meillä se, että talouspulaan meillä on liittynyt tai paremmin sanottuna, *liitetty myöskin rahapula* ja rahamiehet meillä osaavat pelata pulalla. He pitävät meidän rahavaroja tarkoituksella vähän liikkeellä, jotta heillä on tilaisuus

»vallita ja hallita» tilannetta tietysti omaksi hyväkseen ja vetäytyä »kysynnän ja tarjonnanlain» taakse myöskin rahaliikkeen alalla.

Palaamme tähän kirjoituksessamme jälempänä sekä myöskin toisessa artikkelissamme tässä lehtemme numerossa.

Maatalouspula.

Meillä paljon puheenaihetta antaneena on mainittava meidän maatalouspulamme. Pula maassamme on kohdistanut melkein kaikkiin talouselämän puoliin, ja luonnollisesti kaikki tuotannollisen elämän haarat ovat otettavat käsiteltäviksi silloin, kun pulaa ruvetaan lopullisesti ratkomaan. Kun kumminkin kansamme valtavin osa on maataviljeleviä, niin luonnollisesti niitten kova kohtalo on antanut enimmän aihetta keskustelulle. Lehdessämme on aikaisemmin ollut puhetta maatalouspulaan vaikuttavista tekijöistä sekä myöskin siitä, *että meillä maatalouspulan selvittely on suhteellisen helppoa.* Tahdomme tässä kosketella vain erästä teollisuutemme osaa, joka sangen läheisesti liittyy maatalouteen, yhtenä syynä maanviljelijäin kireän tilan aiheuttajana. Se on meidän

Puutavaravientiteollisuus.

Olemme aikaisemmin lehdessämme jo maininneet, mitenkä meillä talouselämämme johto on asettanut juuri mainitun teollisuuden etualalle kaikessa. Rahatalous, pankkiliike erikoisesti ei näe nykyisin mitään muuta teollisuutta suopein silmin kuin puuteollisuutta. Se on kyllä sangen ymmärrettävää rahavallan kannalta ajatellen. Me tunnemme kaikki, että pankkilaitoksilla on aikaisemmilta »kultaisilta ajoilta» jäänyt puuliikkeisiin suuret saatavat. Näihin luottolaitokset joutuivat entisinä hyvinä vuosina, kun puuliikkeet tuottivat hyvin osakkaille, pankeille ja omat »vaatimattomat» hyvikkeensä saivat myöskin pankkien johtajat siitä vaivannäöstä, että kerran tai kahdesti vuodessa istuivat liikkeiden johtokunten kokouksissa. Tällaiset molemminpuoliset »ymmärtämyksen osoitukset» johtivat pankit antamaan uusia luottoja uusien puulikkeiden perustamiseen ja vanhojen laajentamiseen. Nyt oli tässä välillä mainitulla teollisuudella vastoinkäymisiä ja luottolaitosten johtajat saivat nähdä mitalin toistakin puolta. Onhan meillä ollut esimerkkiä siitä, mitenkä ensiluokkaisia sahalaitoksia on myyty 10 %:lla niiden perustamisarvosta. Onneksi lehti pian kääntyi ja puuteollisuus, pankit ja rahamiehet pääsivät »veistelemään». Tätä nykyistä kulta-aikaa taas käytetään hyväksi joka niveleessä.

Suomen pankin politiikka on puutavaravientiliikkeiden politiikkaa. Sen turvin ansaitsevat liikkeet suunnattomia summia kurssivoittoina.

Rahaa lasketaan vähän liikkeelle, saadaan työttömyys aikaan, palkat voidaan polkea nälkärajan alapuolelle ja »kekseliäästi» jakamalla maa saalistuspiireihin voidaan ostaa raaka-aineet polkuhintaan, puolta halvemmalla, kuin mitä esim. naapurimaassamme Ruotsissa. Näin saa työläinen maalla ja maanviljelijä erikoisesti tuntea nahoissaan, että *meidän tärkein vientitavaramme on tosiaankin puu* ja että puuherrat ovat kansakuntamme elämänlähteitä.

Rakennustoiminta.

Luottolaitokset, pankit antavat luottoa vain *»vakavaan liiketoimintaan».* Maassamme alkoi 8—10 vuotta sitten vilkes rakennustoiminta. Rakennuksia rupesi kohoamaan kaikkialle maahamme, erikoisesti suurkaupunkeihin, asunto-osakeyhtiöitä syntyi harva se päivä. Kaikilla piti olla oma huoneusto ja olihan se luonnollinen pyrkimys, kun vuokrat tuppasivat aina vaan nousemaan. Rahaa oli runsaasti saatavana. Sitä tuotiin ulkomailta ja kotonakin sitä näkyi löytyvän aivan itsestään. Se oli rahavallan loistoaikaa. Pankit »vuoleskelivat kultaa» puukolla, korkoa sai ottaa, minkä ilkesi, provisioiden suuruutta ei arvosteltu ja tietysti tästäkin lisääntyneestä työstä saivat pankinjohtajat pienen »vaatimattoman» henkilökohtaisen korvauksen.

Mutta takatalvi tuli. Vuokrat laskivat puoleen, elintaso mataloitui, talojen arvot laskivat 30—40 % entisestään ja

— korko pysyi entisellään ja pankinjohtajien suuret viisaudet ja »harmaitten hapsien» vaivannäöt palkitaan parannetuin palkkaeduin.

Työttömyys.

Helppo on arvostella asioita jälkeenpäin. Mutta sittenkin lienee paikallaan sanoa, että meidän rahatalouselämämme johto on ollut suurena syynä siihen työttömyyteen, mikä kansaamme nyt painaa rahamiesten käsityksen mukaan siksi,

ettei ole muka »luottamusta» tuotannollisen elämän harjoittamiseen.

Ei ole lupa nauttia kultasuonista hyvinä aikoina ja sitten vastoinkäymisten tullen panna ne toisten kannettaviksi.

Työttömyys ja sen seuraukset raastavat nykyisin raskaasti kansaamme. Työttömyys on poistettavissa, mutta ei meidän entisellä talous- ja rahamiesten viitoittamalla tiellä, vaan siihen tarvitaan toiset näkemykset ja useassa tapauksessa ehkä toiset miehet.

Suomen Pankin rahapolitiikka

Kullasta »irti» . . .

Syksyllä 1931 Suomen markka »irroitettiin kullasta», kuten on tapana sanoa, sen jälkeen kun viimeiseen saakka oli kivenkovaan väitetty, ettei sellaista askelta tultaisi missään tapauksessa tekemään. Viimemainittukin seikka oli omiaan herättämään huomiota. Olihan selvää, että markkamme »arvo» — s. t. s. sen kurssin noteeraus — ulkomaisiin valuuttoihin verrattuna, tulisi »irroittamisen» jälkeen huomattavasti laskemaan, koska »kultaan sidottuun» rahaan on tapana luottaa enemmän, kuin »kullasta irroitettuun» rahaan. Niinkuin olikin odotettavissa, laski Suomen markan kurssi huomattavasti heti »irroittamisen» jälkeen — suureksi vahingoksi kaikille niille monille, jotka — luottaen julkisiin vakuutuksiin, ettei »irroiteta», — eivät ostaneet tai voineet ostaa, itselleen maksujensa suorituksia varten tarvitsemia ulkomaan valuuttoja — mutta suureksi hyödyksi niille, jotka »syystä tai toisesta» eivät uskoneet k. o. vakuutuksiin, vaan kiirehtivät vaihtamaan Suomen markkojaan ulkomaan valuuttoihin juuri ennenkuin Suomen markan »ostokyky» valuuttamarkkinoilla yht'äkkiä aleni — minkä jälkeen he voivat taas muuttaa juuri ostamansa ulkomaan valuutat takaisin *paljon suurempaan* Suomenmarkan määrään, kuin mikä oli käytetty noiden ulkomaan valuuttojen ostoon. Hintaero oli »puhdasta voittoa» — helposti ja vaivatta »ansaittua». vain muutaman päivän kuluessa. Sentähden onkin täydellä syyllä

moitittu tuota salaperäisyyttä, mitä viralliselta taholta noudatettiin »irroittamis»-aikeisiin

nähden. Tietysti voidaan nyt jälkeenpäin selittää asiaa hyvinkin monella tavalla: oli muka pakko välttää sitä paniikkia, mikä olisi syntynyt, jos yleisö olisi saanut jo etukäteen tietää, että markka alenee; taikka toivottiin viimeiseen saakka, että voitaisiin olla »irroittamatta» j. n. e. Rakkaalla lapsella on, niinkuin tiedetään, monta nimeä. Yleisesti oletetaan, että tuo Suomenmarkan »kullasta irroittaminen» merkitsisi aivan samaa kuin »kultakannasta luopuminen». Monella taholla peljättiin, että kun »luovutaan kullasta» niin Suomenmarkan kohtalon täytyy tulla samanlaiseksi kuin kiskoilta irtaantuneen junan. Että rahamme voitaisiin pitää turvassa *ohjaamalla,* siihen ei tahdottu uskoa, vaikkapa tässä suhteessa voidaan vertauskuvana vedota autoon yhtä hyvin kuin junaankin. Joka tapauksessa peljätystä romahduksesta ei tullut mitään, vaan Suomenmarkka on jotakuinkin »vakiintunut» uudella, alhaisemmalla tasolla, joskin sen nykyiset kurssiheilahdukset ovat jonkun verran suurempia kuin »kulta-aikana» — niinkuin melkein aina on »ohjatun» valuutan tapana. Tämä on tietysti epäkohta, koska se on omiaan vaikeuttamaan tarkkojen kalkulatioitten laatimista ulkomaankaupoista riippuvan liiketoiminnan alalla. Itse asiassa tuo määräys, joka vapauttaa Suomen Pankin velvollisuudesta vaadittaessa lunastaa seteliään kullalla, ei käytännössä merkitse aivan samaa, kuin »kultakannasta luopumista». Tiedetäänhän, ettei yhdelläkään maalla voi »normaalisina aikoina» olla täydellistä, sataprosenttista kultakatetta, niin että k. o. valtio voisi yhtaikaisesti vaihtaa koko setelimääränsä kultaan, jos syntyisi paniikki, ja yleisö rientäisi vaatimaan kultaa setelien asemesta. Nuo juhlalliset sanat »— — — pankki maksaa tästä setelistä — kullassa», on

lupaus, johon valtiot uskaltautuvat vakaumuksessa, etteivät kaikki, joilla on seteleitä hallussaan, milloinkaan tule yht'aikaa vaatimaan tuon lupauksen täyttämistä.

Tässä mielessä »kultakannalla» oleva raha muistuttaa vekseliä, johon hyväksyjä on merkinnyt nimensä varmuudella, että se saadaan lankeamispäivänä kokonaisuudessa tai ainakin pienellä osamaksulla uusia.

Eiväthän kaikki maailman kultavarastot likimäärinkään riittäisi maailman setelien täydelliseksi katteeksi.

Melko tavallinen todellinen kultakate on 40 % liikkeellä olevan setelistön määrästä. Että nyt muutamissa maissa on 100 %:sta suurempi kultakate, ja muissa maissa vastaavasti liian vähän, on varsin huomattava epäkohta — jopa niillekin maille, joissa tuo kullan runsaus nyt vallitsee.

Suomen Pankin hallussa on tällää haavaa kultaa noin 300 milj. Suomenmarkan »arvosta», setelistön ollessa noin 1,000 milj. Suomenmarkkaa. »Kateprosentti» on siis noin 30 % — huomioonottamatta katetta ulkomaiden valuuttojen muodossa. Saksassa kateprosentti on nyt noin 7. Kuitenkin Saksanmarkka on virallisesti »kultavaluutta», mutta Suomenmarkka ei sitä ole, ja kuitenkin Reischmarkan nykyinen kurssinoteeraus on noin 16:—, mikä tekee Saksalle vaikeaksi myydä tuotteitaan meille — ja meille vaikeaksi niitä ostaa.

..mutta puntaan »sidottuna»...

»Virallisesti» sanotaan meidän Suomenmarkan nyt olevan »sidottuna puntaan». Tämä kai merkitsee, että määriteltäessä Suomenmarkan kurssinoteerauksia valuuttamarkkinoilla, »seurataan puntaa» — s. t. s. että kun punta laskee, niin Suomen Pankki myy myöskin Suomenmarkkoja vastaavasti halvemmalla ja kun punnan noteeraus muihin maailman valuuttoihin nähden nousee, niin Suomen Pankki nostaa vastaavasti myöskin Suomenmarkan noteerauksen. Toisin sanoen, pyritään siihen, että voitaisiin aina vaihtaa Suomenmarkkoja puntiin tai päin vastoin, pysyväisessä keskenäisessä suhteessa, niin että siis punta tällöin näyttelee osapuilleen samanlaista osaa, kuin mitä kulta näytteli ennen »irroittamista».

Mutta nyt on kuitenkin otettava huomioon se tärkeä seikka, ettei Suomenmarkkaa olekaan sidottu puntaan n. s. alpari-suhteen mukaan, mikä tietäisi, että punta noteerattaisiin = 193: 54; vaan on noteeraus nyt noin 227:n paikkeilla.

Yhden punnan ostamiseen on siis nyt pakko kuluttaa noin 34 Suomenmarkkaa — tai lähes 20 % — enemmän kuin minkä alpari kurssi edellyttäisi.

Jos näitten kahden valuutan välinen »arvo»-suhde oli 1:193 silloin kuin molemmat olivat »kullassa kiinni», niin minkä tähden sen pitää olla 1:227 nyt, kun *molemmat* ovat »kullasta irti»?

Seuraukset tästä alpari suhteesta poikkeamisesta ovat monenkaltaiset ja laajakantoiset. Kannattaa hieman niihin syventyä.

ja »avansseihin» sidottuna.

Tätä kysymystä käsiteltäessä, on tärkeätä pitää muistissa eräs seikka, joka muodostaa huomattavan periaatteellisen Suomen ja suurmaiden välisen eron. Esimerkiksi englantilaiselle kelpaavat Saksan Reichsmarkat maksujen suoritusvälineeksi silloin, kun hän ostaa tavaroita Saksasta — kun taas saksalainen tarvitsee puntia, maksaakseen Englannista ostettuja tavaroita. Sen tähden onkin Reichsmarkka »kysyttyä tavaraa» Lontoossa, kuten on myöskin punta Berliinissä. Mutta kun esimerkiksi englantilainen ostaa puutavaroita tahi voita tahi paperia Suomesta, niin hänellä *ei ole tapana* hankkia itselleen *Suomenmarkkoja* ja niillä suorittaa maksunsa suomalaisille myyjille — vaan hän maksaa *omilla* rahoillaan, s. t. s. *punnilla,* joita suomalaiset myyjät kernaasti ottavat vastaan. Usein tulevat lisäksi kysymykseen »avanssit»; s. t. s. osa kauppahinnasta suoritetaan etukäteen jo myyntisopimusta allekirjoitettaessa, ja loput sitten tavaran hankinnan yhteydessä. Suomessa on, kuten tiedämme, aina ollut käyttöpääoman puute, ja voidakseen harjoittaa liikettä tarpeellisen laajassa mittakaavassa, ovat meidän vientiteollisuustoiminimemme olleet »pakoitetut» turvautumaan tuollaiseen luoton ottamiseen, etumaksujen muodossa. Huomattava osa vientiteollisuutemme käyttöpääomaa on siis ulkomaalaista pääomaa, joka alhaisien tavarahintojen muodossa saa korvauksensa tästä »maallemme tekemästä palveluksesta».

Silloin kun tuollainen suomalainen vientiliike nostaa »avanssiaan», niin se ei todellisuudessa tarvitse *puntia,* koska se ei *osta* Englannista tavaroita, joista olisi punnissa maksettava, vaan päin vastoin *myy* sinne tavaroita. Se tarvitsee *Suomenmarkkoja,* millä se suorittaa kotimaassa palkka-, raaka-aine- y. m. maksujansa.

Vientiliikkeiden siis tulee todellisuudessa harjoittaa kahdenlaista kauppaa: ensiksi ne myyvät tavaroitaan puntia vastaan, ja sitten he myyvät puntiaan Suomenmarkkoja vastaan.

Kenelle ne voivat myydä puntansa? Ensiksikin kaikille, joiden tulee suorittaa ulkomaan rahassa otettujen lainojen korko- ja kuoletusmaksuja; siis valtiolle, kaupungeille, kunnille, kiinteistöluottolaitoksille j. n. e. Toiseksi tuontiliikkeille, joiden täytyy maksaa punnissa Englannista ostettuja tavaroita; ja kotimarkkinateollisuuden harjoittajille, joilla on maksuja suoritettavina punnissa, Englannista ostetuista raaka-aineista. Lisäksi vielä Englantiin meneville matkustajille ja — valuuttakeinottelun harjoittajillekin.

(Jatk. seurav. siv.)

Maanviljelijäkato.

Tahdotaanko väkistenkin rajarahvas marksilaiseksi?

»Vapaan kilpailun» saavutus vuoden alkupuoliskolla on m. m. 580 karjalaista maanviljelijää perheineen ja työläisineen konnuttomiksi ja kunniattomiksi.

Maatalousministeriön toimesta on maaherrojen ja kruununvoutien välityksellä edelleen jatkuvasti kerätty aineistoa maassamme toimitetuista maatalouskiinteistöjen pakkohuutokaupoista ja sitä on käsitelty Tilastollisessa päätoimistossa. Tässä esitetään kuluvan vuoden toista neljännestä koskevat tiedot.

Pakkohuutokauppojen luku.

Kun asuntopalstat, huvilat y. m. sellaiset kiinteistöt, jotka eivät ole maatalouskiinteistöjä, jätetään pois, oli varsinaisten maatalouskiinteistöjen pakkohuutokauppoja koko maassa — lukuunottamatta Ahvenanmaata, josta tiedot puuttuvat — tänä vuonna huhti—kesäkuussa 1,101 (1. 1.—31. 3. tänä vuonna 658, 1. 4.—30. 6. viime vuonna 800 ja vuoden 1932 kuluessa kaikkiaan 2,526). Kuukautta kohden tuli tänä aikana siis keskim. 367 (219, 211 ja 210). Pakkohuutokauppojen lukumäärä, joka jo tämän vuoden ensimmäisellä neljänneksellä osoitti nousua, on edelleen huomattavasti lisääntynyt, lisäyksen ollessa tämän vuoden ensimmäisestä neljänneksestä 67.3 % ja viime vuoden viimeisestä neljänneksestä 113.4 %. Kun muutamissa pakkohuutokaupoissa on myyty yhdessä useampia tiloja, oli pakkohuutokaupoissa myytyjen tilojen lukumäärä koko maassa 1,467. (vuoden alkupuoliskon aikana 2,267). Kaikissa pakkohuutokaupoissa ei ole kuitenkaan myyty koko tilaa, vaan 39 (61) tapauksessa myytiin vain osa tilaa.

Eri läänien kesken jakautuivat maatalouskiinteistöjen pakkohuutokaupat seuraavasti:

Lääni	*Pakkohuutokauppoja* 1. 4.—30. 6. 1933	1. 1.—31. 3. 1933	1. 1.—30. 6. 1933
Uudenmaan ..	41	18	59
Turun—Porin .	94	66	160
Hämeen	89	49	138
Viipurin	364	216	580
Mikkelin ...	89	63	152
Kuopion	128	87	215
Vaasan	132	98	230
Oulun	164	61	225
Koko maa	1101	658	1759

Pakkohuutokauppoja on edelleen enimmän eli kolmannes kaikista tapauksista toimitettu Viipurin läänissä. Lähinnä seuraavat Oulun, Vaasan ja Kuopion läänit. Vähimmän oli nytkin pakkohuutokauppoja Uudenmaan läänissä. Viime vuonnakin oli pakkohuutokauppoja enimmän Viipurin ja Kuopion lääneissä, vähimmän Uudenmaan läänissä.

Ylläolevan lisäksi, kuten päivälehdet ovat kertoneet, käsittää tilasto selonteon siitä, minkälaatuisia tilat ovat olleet, samoin kuin siitä, kutka ovat olleet velkojat, mitenkä suuria tilat ovat olleet ja mitkä ovat olleet pakkohuutokauppojen aiheuttajat.

Ylläoleva tilasto lyhyesti sisältää sen, että tämän vuoden alkupuoliskolla on pakkohuutokaupattu 2,267 maatalouskiinteimistöä ja on niistä yli kolmannes Viipurin läänissä maamme itäisellä rajalla sekä, että huutosummat vastaavat noin puolet kaikkien velkojain saatavista, joka viimemainittu seikka tietää sitä, että uusia maanviljelijöitä, jotka ovat olleet joko takaajina tai velkojina sortuneihin nähden, on tiedossa joutua toisten onnettomuuksien vuoksi saman kohtalon alaiseksi.

Tämä on taas selvä esimerkki siitä, mihin johtaa sellainen vapaa kilpailu, mikä nykyisin m. m. meilläkin on olemassa.

Ylläolevan surullisen tilaston ovat julkaisseet todennäköisesti kaikki maamme päivälehdet, mutta tuskin lienee yksikään niistä vetänyt oikeita johtopäätöksiä. Kaikki ovat surkutellen ja valitettavana seikkana tuoneet sen julki. Tilanne on kerta kaikkiaan yleismaailmallinen, ettemme me yksinämme voi sitä auttaa. Tällä asia on sitten kuitattu.

Kauankohan kestää, mitenkä syviin onnettomuuksiin kansamme täytyy vajota, mitenkä voimakkaiksi marksilaisten voima maassamme täytyy kehittyä, ennenkuin meillä herätään näkemään, että se on meidän nykyinen heikko suunnitelmia vailla oleva talousjärjestelmämme, ennen kaikkea rahataloussysteemi, joka johtaa tällaisiin surkuteltaviin tapauksiin, kuin mitä ylläoleva tilastokin osoittaa. Se on se meidän ihannoitu vapaa kilpailu, joka suo tällaiseen tilaisuuden, t. s. se tietää sitä, että järjestelmä sallii rahanomistajien pienen ryhmän omahyväisesti ja itsekkäästi määrätä kaikki kaikessa; sekä taloudellisessa että poliittisessa elämässä ja rahavalta katsoo, että vielä voi kiristää elämänjännettä. Se voi jatkaa vielä politiikkaansa: teeskennellä puolustavansa säästäjien etuja, pitää koron korkealla, keinotella kansan säästörahoilla, laskea maksuvälineitä liikkeelle oman edun mukaisesti, saalistaa luovaa työtä, anastaa haltuunsa kansakunnan suurimmat säästöt ja tätä kaikkea tehdä — edesvastuuseen joutumatta.

Me ymmärtänemme kaikki, että tällainen politiikka vie lopulta siihen, että koko taloutemme romahtaa. Myöskin rahamahti sen oivaltaa, mutta se uskoo, että se ei vielä tapahdu, vielä on mahdollisuus keinotella kansakunnan työllä ja täyttää omia taskujaan.

Erikoisena vakavana seurauksena tästä on sekin, että kansamme marksilaistuu. Mitä kurjemmat ovat olot meillä, mitä enemmän meillä työttömyyttä ja nälkää, sen suurempi mahdollisuus on myöskin marksilaisilla ryhmillä saada kannattajia puolelleen.

Rahavalta ja marksilaisuus muualla kuten meilläkin toimivat ulkonaisesti eri tahoilla ja toisiansa vastaan, mutta todellisuudessa niitten toiminta kulkee täysin käsi kädessä. Niillä on molemmilla etua tällaisen tilanteen jatkumisesta ja ennen kaikkea siitä iloitsee kansainvälinen suurpääoma, joka on pääasiassa — juutalaisten käsissä.

Mikä henki vallitsee loppujen lopuksi kansamme keskuudessa itärajalla, jos siellä konnut joutuvat vakituisilta perustajiltaan ja omistajiltaan vieraisiin käsiin. Tähän vastineeksi viskataan ajatus, Maakiinteistöpankki pelastaa maanviljelijät ja heidän talonsa toisilleen. Se on totta, että se osaksi sen tekee, mutta se »pelastaa» siten, että taloon jää, voidaan sanoa, melkein 100 % velkaa. Eiköhän myönnettäne, että toivoton on maanviljelijän asemaa, jos hänen täytyy tarpoa edelleen toivonsa menettäneenä, ettei koskaan pääse veloistaan vapaaksi, vaan jää täydelliseen korko-orjuuteen, jos rahavallalle jätetään oikeus verottaa ja saalistaa luovaa työtä loppumattomiin ja taas sopivan tilaisuuden tullen iskeä kyntensä velalliseen.

Me olemme valmiit vaatimaan isänmaallisuutta, me pidämme juhlia, käymme sankaripatsailla muistopuheita pitämässä ja tällä kaikella uskomme — *jatkavamme sankarivainajiemme epäitsekästä työtä.*

Ei kansalaiset, jos tahdomme pyhittää sankarivainajiemme muistoa, jos tahdomme jatkaa vuoden 1918 vapautustyötä, niin meidän työkenttämme on kokonaan toisaalla, meidän on käytävä kiinni vallassa olevaan järjestelmään, vapauttaa kansamme kansainvälisyydestä, jota sekä meidän rahavaltamme että marksilaisemme tukevat.

Meidän on poistettava työttömyys, nälkä ja kurjuus, silloin poistuu myöskin marksilaisuus maamme rajojen ulkopuolelle.

卐 TULILINJOILTA 卐

„Tilanne helpottuu?"

„Vekseliprotestit vähenevät, luottolaitosten kassat suurenevat."

Pettävätkö Kauppalehti y. m. itseänsä, vai tahtovatko nukuttaa kansaa?

Äskettäin julkaisivat Kauppalehti y. m. taas tilaston siitä, mitenkä meillä tilanne paranee, vekseliprotestit vähenevät, säästöt pankeissa suurenevat. Protestien luku tänä vuonna tammi-heinäkuussa oli 6,011, rahamäärältään 29,3 mmk., vastaten 12,698 vekseliä, arvoltaan 79,1 mm. samanaikaisesti viime vuonna. Heinäkuun protestit vähenivät kesäkuusta yli 200:lla, ollen ne nyt alimmillaan sitten vuoden 1928. Tällaisia uutisia näkyy tämän tästä suurien päivälehtien palstoilla. Ne lausuvat suuren ilonsa siitä, että pula vähitellen rupeaa poistumaan ja tilanne paranemaan.

Onkohan tällä kaikella tarkoituksena vain nukuttaa ja juovuttaa kansamme hyviin toiveisiin, jottei se näkisi, mihin ollaan menossa eikä rupeaisi vaatimaan uutta johtoa elämälleen, vai ovatko taloutemme ja politiikkamme johtajat niin sokeita, että itsekin ottavat täydestä uskottelunsa asian paranemisesta. Tätä ei tahtoisi uskoa, sillä samanaikaisesti julkaistaan tilastoa esim. pakkohuutokaupoista, työttömyyden suuresta ja vaikeasta uhkasta tulevana talvena, jotka antavat todellisen kuvan tilanteen synkkyydestä.

Ei ole näille »tilanteen helpottajille» johtunut mieleen julkaista tilastoa siitä, mitenkä paljon vekselien luku on entisestään pienentynyt ja mitenkä paljon on esim. vekseleitä pankeissa pakattu ja mitenkä paljon vekseleitä ja yleensä luottoa tarvittaisiin, ennenkuin talouselämä maassamme pääsisi oikeille raiteilleen.

Kyllä tätä politiikkaa jatkaen vekseliprotestit vähenevät jatkuvasti ja me voimme ajatella, ettei ennen pitkää meilä ole vekseliprotesteja lainkaan, kun uusia ei anneta ja kaikki vekselit ovat protestoidut. Silloin meillä on tilanne »täydelleen parantunut» ja kaikilla — *hampaat naulassa.* Eikö niin Kauppalehti y. m.

Ei, ei se tilanne taitaisi naurattaa ketään. Ei silloin olisi enää rahavoimallakaan tilaisuutta »olla heinänteossa». Silloin olisi »heinästäkin» täydellinen kato ja elämä täydelleen sammuisi, kun vanhat »rehuvarastot» loppuisivat.

Tannerin puhe

rivien välistä luettuna.

Työläiset, herätkää *itse ajattelemaan:* kommunistien antaman äänten lisän rohkaisemana puhuu Tanner jo suojeluskuntien vainoamisesta. Tämähän on varmin keino porvarillisen rintaman uudelleen lujittamiseksi ja mustan diktatuurin toteuttamiseksi!

Työläiset, herätkää *itse ajattelemaan:* jos valkoiset voittivat alussa melkein aseettomina, kun punaisilla oli venäläiset sotajoukot mukanaan, niin he *helposti* voittavat nytkin. Tehän olette vain ¹/₃ kansasta.

Työläiset, herätkää *itse ajattelemaan:* Kansalaisrauhan aikana istuu Tanner suurtuloisena kapitalistina, teidän hikoillessa työpaikoillanne. »Johtajanne» lietsovat luokkavihaa, *jotta te luulisitte tarvitsevanne heitä edelleenkin* suurpalkkaiseksi puoltajaksenne.

Työläiset, herätkää *itse ajattelemaan:* tietäen, ettei marxilaisuus kykene kansalaisrauhan vallitessa parantamaan teidän asemaanne, vetoavat johtajanne Teidän kunnianhimoonne, työntääkseen teidät uudelleen vuoden 1918 tielle. He tulisivat silloin istumaan esikunnassa, teidän vuodattaessa verenne taistelukentällä.

Työläiset, herätkää *itse ajattelemaan:* Syöttämällä teille vain noita samoja 100 vuoden vanhoja loppuunkuluneita iskusanoja, paljastaa Tanner olleensa mitään oppimatta viime vuosien tapahtumista. Kehitys on hänet auttamattomasti sivuuttanut. Uudet tuulet puhaltavat. Valtataistelu *ei olekaan nyt enään* »valkoisten» ja »punaisten» välillä, vaan *kaikkien kansanluokkien sorrettujen ja sortajien* välillä. — Toiselta puolen ryöstäjäpääoma ja sen salakätyrit — marxilaispomot — toiselta puolen metsätyöorjat, tiloiltaan karkoitetut maanviljelijät ja *kaikkien ammattien, ruumiillisen ja henkisen työn työttömät, nälkää näkevät joukot.*

Työläiset, herätkää *itse ajattelemaan:* järkevimmät Ranskan *sosialistitkin* ovat oivaltaneet, että kansainvälinen sosialidemokratia tietää vain mielikuvien levittämistä puoluepomojen aseman lujittamiseksi ja ovat ryhtyneet etsimään keinoja, jotka johtavat käytännöllisiin tuloksiin. He ovat kääntyneet *kansallisen* sosialismin tielle. He haluavat — niinkuin mekin — valtion uudestisyntymistä demokraattisin keinoin, mutta »ellei parlamentaarinen koneisto vastaa heidän odotuksiaan, eivät he epäile käydä vielä pitemmälle.»

Työläiset, herätkää *itse ajattelemaan:* »Pitemmälle» (edellisessä lauseessa) *ei merkitse* »diktatuuria kohti» vaan *korporatiivista kansanedustusta* kohti.

Työläiset, herätkää *itse tutkimaan:* älkää uskoko vanhoihin pomoihinne, eikä sokeasti meihinkään. Herätkää *oivaltamaan,* mikä Tannerin puheen *rivien väliin* sisältyy. *Tutustukaa* korporatiivisen valtiomuodon rakenteeseen, joka ei ainoastaan myönnä, mutta suorastaan vaatii entistä suurempaa työtätekevien henkilökohtaista osallistumista valtiollisen elämän hoitoon.

Sos. Dem. on paljastanut „aatteellisen tartunnan".

Sen basilli on myös jo keksitty.

Ja myöskin sen parantamistapa.

Suomen Sosialidemokraatissa kirjoitettiin hiljattain poliittisista kulkutaudeista: Verrattiin m. m. fascismia ja kansallissosialismia sellaisiin sairaaloisiin ilmiöihin kuin keskiajan itsensäruoskimiseen ja »kielillä puhumiseen». Moni mielenkiintoinen vertauskohta jäi kuitenkin kirjoittajalta huomioonottamatta; täydentäkäämme siis:

Vaikka ei luulisikaan »materialistisen maailmankatsomuksen» edustajan haluavan erikoisesti painostaa sitä seikkaa, että aatteissakin on tarttuva voima, niin on Sos. Dem.'in kirjoittaja kuitenkin tuossa väitteessään aivan oikeassa. Ja tällainen aatteellinen tartunta tapahtuu vieläpä melko samalla tavalla kuin ruumiillisten sairausten tartuntakin. Ero on vain siinä, että ruumiillisen tartunnan välittäjät ovat basillit, mutta aatteellisen sairauden tartunnan aiheuttavat — juutalaiset Molemmassa tapauksessa muuttuu terve elimistö sairaaksi.

Tärkein ja suuripiirteisin esimerkki tästä ilmiöstä on kapitalistisen järjestelmän ja työväenliikkeen *samanaikaisen* tartunnan uhreiksi joutuminen. Suurrahapääomasta on nimittäin nykyään yli 80 % juutalaisten kynsissä, ja Venäjän työväenliikkeen johtomiehistä ovat *niinikään* 80 % juutalaisia — eikä työväenliikkeen juutalaisten johtajien lukumäärä muissa valtioissa ole myöskään pieni.

Kun nyt tiedetään, kuinka läheisessä yhteistyössä kaikkien maiden juutalaiset poikkeuksetta ovat, ja kuinka tehokkaasti he tukevat aina toisiansa, niin ei yksikään järkevä ihminen edes yrittäne väittää, *että se muka olisi juutalaisuus,* joka olisi jaettu kahteen vastakkaiseen leiriin, jotka keskenänsä taistelevat elämästä ja kuolemasta. Jokainen ymmärtää, että juutalaiset ovat yksinkertaisesti kavaluudella valloittaneet itselleen *molemmalla taholla* miltei kaikki tärkeimmät »piällysmiehen» paikat ja yllyttäeri kansoja ja kansan*luokkia* jatkuvaan keskenäiseen taisteluun — nostaen itse jatkuvasti tästä hommasta *molemmalta* asiapuolela »piällysmiehen» palkkoja — sekä lisäksi ryöstökorkoja, keinottelu- ja sotatarvikehankintavoittoja y. m., y. m.

Tämän tartunnan kautta on kapitalistinen järjestelmä sairastuen muuttunut terveellisestä yksityisyritteliäisyydestä pörssikeinottelu- ja pankkiiridiktatuurijärjestelmäksi. *Saman* tartunnan kautta on ranskalaisen Proudhon'in aloittama liike työväenluokan aseman parantamiseksi muuttunut yleismaailmallisen juutalaisuuden välikappaleeksi, joka *nimellisesti* on valvovinaan työväen etuja, mutta *todellisuudessa* pyrkii yhtä hyvin työntekijäin kuin työnantajainkin *orjuuttamiseen* komissaarivallan alla.

Kenellä on 80 % enemmistö käytettävinään, *se määrää mielensä mukaan.* Ei tarvita edes »Sionin pöytäkirjoja» todistaakseen, että juutalaisten maailmanvalta on jo huomattavassa määrässä *tosiasia.* 80 %:sella määräämisvallallaan *molemmalla* taholla (kapitalistisessa leirissä ja työväenliikkeen leirissä) voisivat juutalaiset ilman muuta esimerkiksi kukistaa kapitalismin ja toteuttaa sosialismin (kommunismin) — tai päinvastoin — jos he sen tahtoisivat. *Mutta sitäpä he eivät tahdo,* koska ei mikään voi olla heille edullisempaa, kuin nykyisen taistelu- ja sekasorron tilanteen jatkuminen. *Sentähden* kommunismi kukistetaan länsimaissa, mutta ei Venäjällä. *Sentähden* kapitalismi on kukistettu Venäjällä, mutta ei länsimaissa.

Sentähden juutalaisen Karl Marx'in luoma »Sosialidemokratia» aina vaan *puhuu* työväenluokan eduista, mutta ei *tee* mitään sen *taloudellisen* aseman parantamiseksi. Se, ettei *meillä Suomessa* ole juuri juutalaisia johtamassa kapitalismia enemmän kuin työväenliikettäkään, ei muuta asiaa. Kyllä riittää keinoja, millä pannaan pienen maan pomoja tottelemaan. Kun juutalais-rahamahti *toimeenpanee* työttömyyskauden tai sodan, niin tuntuvat seuraukset kyllä meilläkin.

Tämä riippuvaisuus ja kurjuus ei lopu, ennenkuin luovumme taistelemasta keskenämme juutalaisten hyväksi, ja *yhdymme* taistelemaan niitä vastaan. *Tämän* me tulemme tekemään, sillä ei ainoastaan sairastumiseen johtavissa, vaan *myöskin tervehtymiseen johtavissa aatteissa on tartunnan voima.*

Kun on oma raha kysymyksessä,

ei marxilaispomojen veljeys enää riitä.

»Saksalaisia sosialisteja vitsotaan.

Berlinissä, tiistaina. Erikoisesti U. S:lle.

»Liberté» kirjoitti tänään toisen internationalen kokouksesta melko ivallisesti. Lehti sanoi m. m.: »Internationalen kokouksen merkeissä tarjotaan meille kaikki ne saksalaiset, jotka ovat paenneet Hitleriä. Nämä miehet, joilla ei ole ollut rohkeutta puolustaa mielipiteitään diktatuuria vastaan ja joiden ainoana huolena on ollut oman nahkansa pelastaminen, ovat sijoittuneet Parisiin kaikessa rauhassa. He ovat tulleet tänne harjoittamaan kiihoitusta. Näyttää siltä kuin talo, jossa toisen internationalen kokousta pidetään, kuuluisi heille. Ovilla on saksaksi: »Pääsy kielletty», pöydillä on saksalaisia lehtiä, keräillään avustuksia saksalaisille pakolaisille. Léon Bulm antoi kymmenen sentiimiä, Marquet ei tahtonut kuulla puhuttavankaan keräyksestä ja Vanderveldellä ei sattunut olemaan pientä rahaa.»

Pari vuotta sitten keräilivät ylioppilaat avustusta työttömille, soitellen helsinkiläisten ovikelloja. He kertoivat kokemuksistaan, että jokainen köyhä, suuriperheinen ja pienipalkkainen konttoristi, virkamies, työläinen ja pikku kauppias antoi auliisti almun niukoista varoistaan — mutta kun he menivät suuripalkkaisten marxilaisherrojen, kuten »Sasun», oville, oli vastaus: »ei penniäkään, hakekaa porvareilta».

Ylioppilasneitoset juoksivat päivät pääksytysten työttömäin asialla, ilman pienintäkään omaa etua. Miltä tuntui tällainen vastaus — työläisten edustajilta.

Tämä on sitä marxilaista työläisja toverirakkautta!

TYÖNJUHLA 卐

omistettu

TYÖTTÖMYYSKYSYMYKSELLE

S. K. J. Helsingin piirin I alueen toimesta

Hämäläisten talolla

Kampinkatu 4—6

Lauvantaina syyskuun 2 p. kello 20.

O H J E L M A:

Alkusoittoa. Meriväen soittokunta.

Avauspuhe. Aluev. V. Kari, aiheesta: »Työn kunnia».

Lausuntoa. Tait. Jorma Nieminen.

Viulun soittoa. Sävelt. E. Heimovalta.

Juhlapuhe. Maist. Y. Raikas, aiheesta: »Mikä aiheuttaa työttömyyden ja sen seuraukset».

Väliaika. Torvisoittoa.

Yksinlaulua. Tait. Aapo Similä. Pohjalaisia kansanlauluja.

Pianonsoittoa. Pianisti Kaino Korhonen.

Juhlapuhe. Järjest. joht. kapt. A. Kalsta, aiheesta: »Työttömyyden poistaminen ja hyvinvoinnin palauttaminen».

Väliaika. Torvisoittoa.

Lausuntoa. Tait. Jorma Nieminen.

卐

»Työttömyyskysymys».

Esitetään 5 kuvaelmassa. Järjestänyt ja ohjannut Kalle Kaarna.

1 kuvaelma. »Työnkunnia».
2 » »Järjestelmä teki meistä työttömiä».
3 » »Työttömyys vie kansalaiskunnon, kyvyn ja moraalin».
4 » »Työttömyys vaikuttaa yhteiskuntaan».
5 » »Me poistamme työttömyyden».

卐

»Kuullos pyhä vala».

TANSSIA. **Torvisoittokunta soittaa.**

Kuolleita.

Toivo Heinonen, järjestömme jäsen, kuoli tk. 27 pnä sydänhalvaukseen. Vainaja oli innokas aattemme kannattaja, joten hän jätti järjestömme keskuuteen kaipauksen ja kaihon tunteet. Vainaja oli syntynyt 3. 6. 1914.

Hautaus tapahtuu täältä Sturenk. 45 C Malmin hautausmaalle ensi sunnuntaina 3. 9. klo 11.

Helsingin Kansallissosialistinen yhdistys

Tk. 28 pnä piti Helsingin Kansallissosialistinen Yhdistys yleisen kokouksen, jossa se erosi Suomen Kansallissosialistisesta Liitosta (SKL). Päätös tehtiin tuntuvasti päälle sääntöjen vaatiman 3/4 äänten enemmistön. Syyksi eroon mainitaan, ettei eronnut yhdistys katsonut voivan mitään hedelmällistä toimintaa syntyä yhteistyössä liiton kanssa, johon Helsingissä kuuluukin enää vain muutamia jäseniä. Kuten tunnettua, on liiton johtajana tohtori Y. Ruutu.

Jo aikaisemmin on liitosta eronnut samoin perustein Kansallissosialistinen Ylioppilasyhdistys ja liittynyt Helsingin Yhdistykseen.

Viihtyisä uusi ravintola

Lehtemme edustajalla oli eilen tilaisuus tutustua täällä näinä päivinä *Kaisaniemenk. 4, porras A, II kerroksessa* avattuun Kahvila-ravintolaan *»Annos»*. Mieluisa velvollisuutemme on todeta tämän uuden ravintolan ruoka-annosten maukkuus ja — saatuamme luvan kurkistaa myöskin »kaikkein pyhimpään», keittiöön — ensiluokkainen siisteys, jota ravintolassa noudatetaan.

Paitsi ruokaa ja kahvia annoksittain, ottaa ravintola vastaan ruokavieraita, myöskin kuukausimaksuilla hyvin kohtuullisilla hinnoilla. Suosittelemme *»Annosta»* mitä parhaiten kaikille lehtemme lukijoille.

Alueitten tilauskilpailu.

1. (1) Esik. alue.
2. (2) Vaasan alue.
3. (6) Helsingin 4 alue.
4. (8) Kuopion alue.
5. (5) Itä-Karjalan alue.
6. (7) Helsingin 12 alue.
7. (4) » 1 »
8. (9) Länsi-Uudenmaan alue.
9. (3) Helsingin 11 alue.
10. (10) » 7 »

Kamppailu ensimäisestä tilasta on ankara ja kuten näkyy on nyt Helsingin 4 alue myös rynnistänyt ensimmäisten joukkoon. Eroa kolmella ensimmäisellä on ainostaan muutama tilaus joten voittajaa ei voida näin etukäteen arvata. Ensi numerossa näemme voittajan ja samalla alkaa uusi aluekilpailu.

Suurkilpailumme.

1. (1) Aluepääll. J. Pirinen, Helsinki.
2. (2) Jv. E. Bernhof, Helsinki.
3. (4) Järj. joht. A. Kalsta, Helsinki.
4. (3) Opettaja E. Kull, Vaasa.
5. (5) Toimistopääll. G. Lindqvist, Helsinki.
6. (9) Jv. Sjöstrand, Kuopio.
7. (8) Tukiv. S. Hilli, Helsinki.
8. (6) Aluev. K. Jansson, Karjaa.
9. (7) Maist. R. C. Itäinen, Turku.
10. (15) Aluev. N. Keinänen, Helsinki.
11. (10) Tukiv. A. Virtanen, Helsinki.
12. (13) Aluev. J. Vakkuri, Helsinki.
13. (24) Jv. K. M. Koistinen, Helsinki.
14. (11) Aluev. K. Halme, Helsinki.
15. (12) Kirjanp. V. Nuoreva, Helsinki.
16. (—) Mainospääll. Th. Oljemark, Helsinki.
17. (14) Jv. T. Salonen, Käpylä.
18. (16) Valistusohj. B. v. Alfthan, Helsinki.
19. (17) Valistusohj. V. Raikas, Helsinki.
20. (22) Tukiv. J. Saaarto, Helsinki.
21. (18) Maanv. H. Latvus, Salmi.
22. (19) Tukiv. K. A. Peltonen, Helsinki.
23. (23) Aluerahast. A. Jääsalo, Helsinki.
24. (20) Jv. L. Riikman, Helsinki.
25. (21) Aluev. Y. Säde, Helsinki.

Nyt alkoi loppurynnistys. Vain kuukausi on enään aikaa hankkia tilauksia. Seuratkaa johtajamme esimerkkiä, joka sitkeästi on noussut jo kolmannelle tilalle. Ensi maanantaina taas uusi tarkkailu.

Suomen Kansan Järjestön

kustannuksella on ilmestynyt järjestön ohjelmaa, uusia näkemyksiä esittävä kirja:

S. K. J. PYRKIMYKSET—PÄÄMÄÄRÄ

Sivuja 60. Hinta nidottuna Smk. 10: —.

Kirjaa myyvät järjestön jäsenet ja S. K. J. Lehtijaosto. Helsinki, Mikonkatu 1.

VAPAAMUURARI-luetteloita

Smk. 10: — kpl.
saatavana
S. K. J. Lehtijaosto
Helsinki, Mikonk. 1. Puh. 34 793.

S. K. J.

JÄSEN ja KANNATTAJA, joko on pöydälläsi

卐 HAKARISTI-LIPPU?

Ellei ole, niin tilaa se heti! Saatavana 20 mk. kpl. S. K. J. piirikansliasta, Helsinki, Mikonk. 1. Maaseud. jälkiv.

Maaseutu-kirkonkyliin ja Teollisuusseuduille

otamme

tarmokkaita

ja

luotettavia

henkilöitä myymään

HERÄÄ SUOMI 卐

ja

HAKKORSET 卐

lehtien yksityisnumeroita. Palkkio- y.m. ehdoista saa lähempiä tietoja

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN Lehtijaostolta.

Osoite. Helsinki, Mikonkatu 1.

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN ohjelmallisia suuntaviivoja

on nyt ilmestynyt ja maksaa
1: — mk. kpl.
Yhdellä kertaa tilattaessa 25 kpl on hinta 75 penniä kappale. Tilaukset maaseudulle toimitetaan jälkivaatimuksella.

Tilauslippu.
Allekirjoittanut tilaa .... kpl. Suomen Kansan Järjestön ohjelmallisia suuntaviivoja, jotka lähetetään jälkivaatimuksella osotteella:

....
Nimi

....
Tarkka osoite

Osottakaa tilauksenne:. S K. J. Lehtijaosto, Helsinki, Mikonk. 1 B.

Allekirjoittanut tilaa täten

HERÄÄ SUOMEN 卐

kesäk. vuod. lopp. ... 20: —
1/4 vudeksi .... 10: —
1 kk.................... 5: —

Osoitteella: ....

....

Raha seuraa mukana.
Leikatkaa irti ja lähett. osoitt.:
S.K.J. Lehtijaosto, Helsinki, Mikonk. 1.

Lakiasiainneuvontaa

S. K. J. jäsenille **maksutta** joka keskiviikko k:lo 19—20, Piirihuoneustossa, Helsinki, Mikonk. 1.

S. K. J. TYÖTOIMISTO

Helsinki, Mikonkatu 1 B.
Puhelin 24 100.

Suomen Kansan Järjestö

Helsinki, Mikonk. 1. puh. 24 100

Uudenmaan Piirikanslia
Mikonk. 1. puh. 24 100

Turun aluekanslia
Turku, Yliopistok. 24, »Gramola»

Mäntsälän alue
Mäntsälä. Vuori.

Länsi-Uudenmaan alue
Karjaa, puh. 141

Herää 卐 Suomi

Suomen Kansan Järjestön pää äänen kannattaja.
Helsinki, Mikonk. 1. B.

Toimituksen ja konttorin puh. 34 793.

Tilaushinnat:

Kesäk. vuod. lop. .... 20: —
1/4 vuosi .... 10: —
1 kk. .... 5: —
Irtonumeron hinta .... 1: —

Ilmoitushinnat:

Palsta mm. 1: —. Määrätyllä paik. 20 % korotus. Alin ilmoit. maksu 20: — mk.

Lehti ilmestyy joka perjantai.

Helsinki 1933
Tilgmannin Kirjapaino